

«Από τη στάχτη θα αναγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΜΑΡΤΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 63 — ΔΡΧ. 30

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ Ο ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΟΣ ΧΑΡΑΧΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ

Όσο περνάει ο καιρός και κατακαθίζουν τα γεγονότα τόσο πιο καλά αποκρυσταλλώνονται οι κατευθύνσεις και οι όροι που οδήγησαν στην συμφωνία του Νταβός, τόσο πιο πολύ ακόμα επιβεβαιώνονται οι αρχικές μας διαπιστώσεις για τον χαρακτήρα του, δηλαδή για τον ρωσόφιλο χαρακτήρα του. Πολλοί μπερδεύονται από το γεγονός ότι το Νταβός χαιρέτιστηκε και από τις δύο υπερδυνάμεις αλλά και από τις ευρωπαϊκές χώρες. Έτσι εκείνοι που πάντα βλέπουν την Ελλάδα κάτω από αμερικανονατοϊκή κυριαρχία και τον Παπανδρέου υπηρέτη αυτής της κυριαρχίας βιάστηκαν να δουν σ' αυτό την επιβεβαίωση αυτής της λαθεμένης και εξαιρετικά καθυστερημένης πολιτικά αντίληψης.

Στην πραγματικότητα για έναν παρατηρητή που θέλει να πάει λίγο βαθύτερα στην ανάλυση αυτής της νέας φάσης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και είναι απαλλαγμένος από προκαταλήψεις τα ερωσιάζονται δύο Νταβός. Ένα Νταβός που θα έκφραζε τις διαθέσεις και τα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και σ' ένα βαθμό της Ευρώπης. Και ένα άλλο Νταβός που θα έκφραζε τα συμφέροντα του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Το πρώτο Νταβός είναι εκείνο που θέλει την αποκατάσταση της συνοχής της Νοτιο-ανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Το μεγαλύτερο και πιο βαθύ αγκάθι σ' αυτή τη συνοχή ήταν η ελληνοτουρκική σύγκρουση. Αυτή είχε σαν αποτέλεσμα τη διάταξη του ελληνικού στρατού προς την Τουρκία, δηλαδή απέναντι σε μια νατοϊκή χώρα και μάλιστα απέναντι σε μια χώρα αποφασιστικής σημασίας για τη νατοϊκή στρατηγική.

στο βάθος διαμορφώνει μια ελληνοβουλγαρική συμμαχία ενάντια στην Τουρκία. Όμως η Ρωσία είναι αντίθετη στο να φτάσει αυτή η αντίθεση σήμερα σε μια ανοιχτή ρήξη. Κάτι τέτοιο θα την υποχρέωνε να διαλέξει πιθανότατα ανάμεσα στις δύο χώρες. Αν διάλεγε να σταθεί στο πλευρό της Τουρκίας θα έχανε την Ελλάδα, ενώ θα ήταν αμφίβολο αν θα κέρδιζε την Τουρκία, στην οποία ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και η δυτική Ευρώπη λιγότερο διαθέτουν σήμερα τις πιο ισχυρές προσπάθειες από την άποψη των εσωτερικών πολιτικών δυνάμεων.

Αν διάλεγε την Ελλάδα θα ερχόταν σε σύγκρουση με την Τουρκία, που σημαίνει πως θα έμπαινε σε αμφισβήτηση η δυνατότητα του ρωσικού στόλου να περνάει ανενόχλητο από τα Στενά προς τη Μεσόγειο. Η Ρωσία χρειάζεται την εξής σχέση με την Τουρκία. Καλές σχέσεις μαζί της σε καιρό ειρήνης και προετοιμασία για κατάληψη των Στενών σε περίπτωση πολέμου. Η Ρωσία λοιπόν θέλει ένα Νταβός που θα διατηρεί μια ταχτική ελληνοτουρκικής ειρήνης ενώ θα προετοιμάζεται ο πόλεμος ενάντια

στον Οζάλ. Αυτό δεν παράλειψε να το παραδεχθεί κι ο ίδιος ο Οζάλ όταν δήλωνε λίγο μετά τη συμφωνία την έκπληξη του γι' αυτήν την εξέλιξη, την πολύ θετική κατά τη γνώμη του. Ενωείται ότι ο Οζάλ δεν πήγαινε στη συμφωνία αυτή δίχως ανταλλάγματα και ούτε εγκατάλειπε τις διεκδικήσεις της η τουρκική αστική τάξη. Αντίθετα, μάλιστα, ο Παπανδρέου δώσε δύο μεγάλα δώρα στην Αγκυρα.

Το πρώτο ήταν η άρση του ελληνικού βέτο στο πρωτόκολλο συνέντευξης με την ΕΟΚ, και το δεύτερο και το σημαντικότερο το ξεπούλημα της Κύπρου. Στην πραγματικότητα στην Κύπρο δόθηκε μια μεγάλη ικανοποίηση στον τουρκικό σοβινισμό και ένα πελώριο ράπισμα στον ελληνικό. Όμως το χειρότερο είναι ότι πολεμήθηκε μια δίκαιη και μεγάλη υποθεση, η αντιστάση του Κυπριακού λαού στην τουρκική εισβολή, η αντίστασή του στην κατοχή και την προσηυγιά, η αντίστασή του στα τελεσθέντα τριεποικισμού και πάνω απ' όλα της διχοτόμησης. Σ' αυτό το ζήτημα δεν εξαπάτησε μόνο τους σοβινιστές που βλέπουν την Κύπρο σαν στραφικι τους, αλλά όλα τον ελληνικό λαό

και τους ανθρώπους στον κόσμο και όλες τις χώρες που θέλουν μια δίκαιη λύση του Κυπριακού. Αυτό τόκανε πάλι με τα χειροκροτήματα όχι μόνο της τουρκικής αστικής τάξης που στην Κύπρο εκδηλώνεται η χειρότερη πλευρά του χαρακτήρα της, αλλά και με τα χειροκροτήματα κάθε ιμπεριαλιστή, όχι μόνο της Ανατολής, αλλά και της Δύσης. Στην εξέλιξη της κυπριακής υποθέσης συμβαίνει αν αναλογιστεί κανείς με το Νταβός που αποτελεί τον τίτλο ενός γενικότερου προσέξ. Όπως δηλαδή εμφανίζονται δύο Νταβός, έτσι εμφανίζονται και δύο «θετικές εξελίξεις» για την Κύπρο, που συνοψίζονται στη θέση «Ναι σε έναν διαλλακτικό πρόεδρο απέναντι στην διχοτόμηση και την εισβολή». Όχι στον υδάλλαχο Κυπριανού! Την πτώση του Κυπριανού στην Κύπρο τη χαιρέτισε και ο σοσιαλϊμπεριαλισμός και ο δυτικός ιμπεριαλισμός. Όπως ακριβώς έκαναν με το Νταβός. Αυτό που ήθελαν και οι μεν και οι δε ήταν μια δίκαιη λύση που θα είχε σαν αρχή της την αποδοχή των τελεσθέντων.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΚΥΠΡΟΣ

Η ΚΑΛΥΜΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στην Κύπρο οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Πρώτα πρώτα όπως ακριβώς είχαμε προβλέψει ο Βασιλείου και το ΑΚΕΛ προσπαθούν να αλώσουν τον κρατικό μηχανισμό. Σημαντική κίνηση η δήλωση του Βασιλείου για δημιουργία δεύτερου της ενωτικού καναλιού, με σκοπό να υποβαθμίσουν το ΡΙΚ και το καινούργιο κανάλι να είναι αποκλειστικά στα χέρια του Α. Φάνη του γνωστού Ακελίτη κυβερνητικού εκπροσώπου. Για το ζήτημα αυτό έχουμε την αντίθεση, τόσο του ΔΗΣΥ (ΚΛΗΡΙΔΗΣ), όσο και ΔΗΚΟ (ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ).

Είναι χαρακτηριστικό το δημοσίευμα της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία» (Κυπριανού) στις 15.3., με τίτλο «καλοπιάνουν το β' κανάλι» αναφέρει: «Επείγονται οι κυβερνώντες να προωθήσουν σε πρώτο στάδιο και να υπολοήσουν, σε δεύτερο, την προεκλογική εξαγγελία του νέου προέδρου για ίδρυση δεύτερου αυτόνομου ραδιοτηλεοπτικού καναλιού». Το όλο θέμα προώθησης και λειτουργίας δεύτερου και κατ' εφημερισμό αυτόνομου καναλιού, χειρίζεται ο μάδα Υπουργός με επικεφαλής των αρμόδιο επί θεμάτων ραδιοφωνίας και

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

«17 ΝΟΕΜΒΡΗ»

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Η ΟΑΚΚΕ ξεκίνησε μια καμπάνια για την αποκάλυψη του χαρακτήρα και του πολιτικού ρόλου της «17Ν», και ταυτόχρονα την καταγγελία της δολοφονικής της δράσης. Εκατοντάδες εφημερίδες τοίχου κολλήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας και του Πειραιά με κεντρικό σύνθημα: Η «17Ν» έχθρος της εργατικής τάξης. Η δράση της υπηρετεί τον ρωσικό σοσιαλϊμπεριαλισμό. Δύο ήταν οι παράγοντες που έκαναν καθοριστική την αναγκαιότητα αυτής της πολιτικής καμπάνιας: α) Το ότι η δράση της «17Ν» είναι μέρος της συνολικότερης ολομέτοπης επίθεσης σήμερα του σοσιαλϊμπεριαλισμού ενάντια στο λαό και τη χώρα μας, και β) Το ότι η κοινωνική δημογραφία της «17Ν» βρίσκεται, έστω και περιορισμένα, βάση σε τμήματα της εργατικής τά-

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗ

Στην προκήρυξη της δολοφονίας του Αθανασιάδη γράφουν: «Σε προηγούμενη προκήρυξη υποστηρίξαμε την άποψη ότι η σημερινή κρίση της ελληνικής οικονομίας δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο ότι η χώρα μας απ' το '73 και ύστερα έχει μπει σε μια περίοδο βαθιάς και παρατεταμένης κρίσης, που είναι πριν απ' όλα διαρθρωτική κρίση των συγκεκριμένων δομών της, ότι η κύρια και βαθύτερη αιτία της δεν είναι η παγκόσμια οικονομική κρίση - που είναι μόνο η αφορμή της - αλλά η ιστορική αποτυχία της άρχουσας τάξης της χώρας και του πολιτικού προσωπικού της χουντικής Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ να πετύχουν μια αυτοτροφοδοτούμενη ισορροπία οικονομική ανά-

πτυξη με μια σχετική ισονομία... Κέρδη υπήρξαν, αλλά επενδύσεις για την αναδιάρθρωση, τόσο των δομών αλλά και των ανεγκαίων εκσυγχρονισμό του κυρίαρχου εξοπλισμού δεν έγιναν... Τα υπέρτοκα αυτά κέρδη στο μεγαλύτερο μέρος τους διέφυγαν νόμιμα ή παράνομα στο εξωτερικό... Απέτυχαν σαν σύνολο σαν καπιταλιστική τάξη να αναπτύξουν αυτοδύναμα, ισορροπία με μια σχετική αυτονομία την χώρα... Οι «επενδύσεις» της επιδίωξαν την θέση της χώρας στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας, έγιναν για να πλουτίσουν οι απατεώνας καπιταλιστές σαν άτομα και οδήγησαν στην υπερπαραγωγή, την υπερχρέωση, στις προβληματικές... Είχαμε υποστηρίξει ότι οι σημαντικότερες προβληματικές θα επιστραφούν στους παλιούς μετόχους... Οι

παλιοί μετοχοί λοιπόν κερδοκάνοντες... Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε στον άνοδο των καπιταλιστών της χώρας να απέναντι σαν τίποτα να ξαναπαρουν στα χέρια τους, επιχειρήσεις που οδήγησαν στην χρεοκοπία γι να πλουτίσουν οι ίδιοι προσωπικά...» Αν αφαιρέσει κανείς το γράμμα «λ» από την λέξη «λαός» δεν έχει παρά να δει μια πιστή αντιγραφή της οικονομικής ανάλυσης του γνωστού ΚΚΕ και των κυρίαρχων κρατικοκαπιταλιστικών δυνάμεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Η «17Ν» συγκεντρώνει τα περάτη στο ιδιοτικό κεφάλαιο το οποίο ανακρίβησε σε πλήρη συγχρόνισμα με όλο το μπλοκ της νέας δεξιάς, σαν το μοναδικό υπεύθυνο για την οικονομική κρίση της χώρας. Το ζήτημα όμως δεν είναι μόνο αυτό. Το βασικότερο είναι πως η πρότασή της για το ξεπέρασμα της κρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

«17 ΝΟΕΜΒΡΗ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Να λοιπόν που η «17Ν», όπως γράφαμε και στο προηγούμενο φύλλο, κινείται μέσα στο προγραμμα του ψευτο-ΚΚΕ. Μέσα στο πρόγραμμα της «αλλαγής». Μιας «αλλαγής» στην υπηρεσία του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου που θα βελτιώσει τη θέση της χώρας στον «δημόσιο καταμερισμό» και θα δώσει μια «σχετική αντοχή» στην οικονομική ανάπτυξη.

Η «17Ν» θέλει ένα ισχυρό κράτος όχι της εργατικής τάξης γιατί όπως η ίδια υπολόγιζε οι κρατικοποιήσεις δεν «ισχύουν» για μας με το σοσιαλισμό» αλλά της αστικής τάξης. Ποιος όμως αστική τάξη; Αυτό βρίσκεται κρυμμένο στην διατύπωση «από το πέρασμα στην εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της» ιδιαίτερα στην λέξη «συμμάχων της». Αλήθεια ποιοί είναι αυτοί;

Ποτέ δεν έχει αναφερθεί σε αυτούς συγκεκριμένα η «17Ν». Και θα πρέπει να είναι πολύ σημαντικό μιας και για χάρη τους η «17Ν» δέχεται το στάδιο της «αλλαγής» πρόγονο «σοσιαλισμό» της. Στην προκήρυξη απάντησης στον Βότση η «17Ν» γράφει: «Σήμερα λοιπόν η ΝΔ εκκρίνει τα συμφέροντα της. Λίγο το ΠΑΣΟΚ αυτό της είναι και μέρος των μεσαίων στρωμάτων, το ΚΚΕ τα συμφέροντα της υψωλόμισθης εργατικής αριστοκρατίας και της νέας μικροαστικής τάξης και τα όπλα επαναστατικό κίνημα, την άμυνα και προλεταριαστική ειρήνη και τη χρησιμότητα εργατικής τάξης».

Μιας λοιπόν και η «αλλαγή» είναι μια αντι-επιταγή δεν μπορεί παρά οι συμφέροντα της εργατικής τάξης να είναι «μέρος των μεσαίων στρωμάτων», η υψωλόμισθη εργατική αριστοκρατία -στην οποία αναφερόμαστε παρακάτω- οι έννοιες με αυτό τον ορό η «17Ν» και η «νέα μικροαστική τάξη».

Πολιτικά δηλαδή δεν μπορεί παρά να είναι ένα μέρος του ΠΑΣΟΚ το αντι-επιταγή του ψευτο-ΚΚΕ! Γιατί το «ότι τα κείμενα της η «17Ν» δεν χτυπάει συνολικά το ΠΑΣΟΚ, αλλά μόνο την «δεξιά» στροφή. Μόνο δηλαδή αυτού που αντιστέκεται σε μια συμφωνική του ψευτο-ΚΚΕ στην κυβέρνηση. Γιατί και στην προκήρυξη της δολοφονίας του Αθανασίου γράφει: «Ο Κεδίκογλου εκδιώχθηκε επειδή επέβαλε πρόστιμο 4 δις στον υπαρκτό κεφαλαιστή Αγγελόπουλο. Ο Αριστάρχης επέδιδε παράδειγμα των Τσάτσων στη δικαιοσύνη για τις γυναικείες απειές τους».

Αναλύοντας λοιπόν να υποστηρίξει εκείνα τα τμήματα του ΠΑΣΟΚ που αντιστέκονται στην «επιταγή» ξεχνώντας ή «προς οι Αριστάρχης είναι εκείνος ο υπονοητής που επέβαλε για πρώτη φορά φασιστική απαγόρευση στις αιτήσεις στα μικροκαμιά των εργαζομένων».

Να λοιπόν που μέσα από το ίδιο τα κείμενα της η «17Ν» αποκαλύπτει τους πολιτικούς της στόχους. Την πολιτική για τον ρωσικό σοσιαλิมπεριαλισμό συγκυβέρνηση Παπανδρέου = Φλωράκη.

Και η «17Ν» είναι εδώ τόσο βλαστική που η «αλλαγή της...» ξεχνάει τους εργάτες! Σ' αυτή δεν διατηρούνται ότι ένα αίτημα για τους εργάτες. Μιαϊκό λίγο με την παλιά τοποθέτηση του Φλωράκη στην Θεσσαλονίκη που έλεγε πως οι εργάτες είναι διατεθειμένοι να πενάνουν αρκεί να γίνει πραγματικότητα μια αντιμονοππωλική αλλαγή στη χώρα. Τα ίδια και η «17Ν». Αρκεί να υπάρχει ισοδύναμη οικονομική ανάπτυξη και ενίσχυση της χώρας στον «δημόσιο καταμερισμό, αρκεί το κρατικό κεφάλαιο να πάρει όλα τα εργοστάσια στα χέρια του και τα άλλα θα τα βρούμε αργότερα μας λένε οι φιλεργάτες ψωπτήρες της «17Ν»!

Ο ΨΕΥΤΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «17 Ν»

Γράφουν: «Σοσιαλισμός υπάρχει μόνο όταν η ίδια η εργατική τάξη βρίσκεται στην εξουσία όχι μόνο στην πολιτική βαλνιδα μέσα κάποιες δημοκρατικές της, αλλά και μέσα μέσα στις παραγωγικές δυνάμεις. Απο

ρνήσει λοιπόν στοιχεία που χαρακτηρίζουν το σοσιαλιστικό στάδιο της καπιταλιστικής κοινωνίας... Είναι ότι η διοίκηση και η διεύθυνση των εργοστασίων πρέπει να γίνεται από εργατικά συμβούλια που θα έχουν έκτακτη μεσοκατάσταση δημοκρατικές διαδικασίες από την βάση, από τις γυναικείες συνσυνθέσεις των εργαζομένων σ' αυτά».

Εδώ η «17Ν» μέσω από την διατύπωση «κάποιες δημοκρατικές διαδικασίες» προσπαθεί να αποφυγή την τοποθέτηση της πάνω στο βασικό ζήτημα του κράτους στον σοσιαλισμό. Και αυτό γιατί ενώ από την μια όλη θέλει να κάνει διάκριση από την αναρχική αντίληψη περί συνταξιασμού, από την άλλη θέλει να πιστοίσει να μην κάνει σκώπη και καποια κριτική στον λεγόμενο «παρκατό σοσιαλισμό». Η γλώσσα που ριχνει στους αναρχικούς περί «αίμασης δημοκρατίας» και «εργατικών συμβουλίων» δεν είναι τίποτα άλλο από αναμέσηση της Γερμανιστικής της «δύναμης» που μέσος αυτής βρίσκεται η εργατική τάξη στην εξουσία.

Από όλες τις τάξεις που ασκούν εξουσία μόνο η εργατική τάξη παραδέχεται ανοιχτά πως ασκεί δικτατορία πάνω στην αστική τάξη. Είναι η μόνη τάξη που ανοιχτά λέει το κράτος της, κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτό είναι Μαρξισμός. Η «17Ν» ακολουθώντας την μόνιμη σύνταξη όλων των εκσταλέτριων τάξεων θέλει να κρίνει την υποστήριξη της στο αστικό κράτος. Θέλει να κρύψει ότι το μοντέλο που την εμπνέει είναι το κρατικομονοππωλικό σύστημα της σοσιαλφασιστικής Ρωσίας. Γιατί και συγχρονίζεται με την Γερμανιστική κλίμα και τους αντικειμενικούς όρους των υποχρεώσεων στο χιπιπμα τσ Στάλιν και της σοσιαλιστικής Σοβιετικής Ένωσης της περιόδου του Λένιν και του Στάλιν.

Όμως το πιο αποκαλυπτικό για την αντίληψη τους για το κράτος είναι πως όχι μόνο «όπως έχουμε ξαναγράψει, δεν βλέπουν την συντήρηση του αστικού κράτους, αλλά αντίθετα αναδεικνύονται σε ρεφορμιστές τύπου «ΕΑΡ» όταν γράφουν: «Οι ίδιες μορφές εξουσίας, οι ίδιοι διαδικασίες, αίμαση, δημοκρατία, στην βάση πρέπει να διαπούν όχι μόνο στις παραγωγικές μονάδες, αλλά και στις άλλες μορφές κοινωνικής δραστηριότητας, όπως και στις λειτουργίες των ριζικά αναμορφωμένων και απείρνητα κρατικών μηχανισμών».

Να λοιπόν πως αυτοαποκαλύπτονται οι επαναστάτες μας!

Θέλοντας κλάνοσι στον ριζικά αναμορφωμένο κρατικό μηχανισμό».

Η «17Ν» δεν θέλει την ανατροπή και τη διάλυση του αστικού κράτους το μίσος της για τα εγκλήματα αυτού του κράτους ικανοποιείται με την ριζική του αναμόρφωση!!! Όμως αυτό είναι το ένα ζήτημα. Το άλλο είναι πως μέσα απ' αυτή τη θέση η «17Ν» ταϊζεται με τις «θεωρίες» του ψευτο-ΚΚΕ για «εκδημοκρατισμό του κράτους» που απλά σημαίνει ρωσική διείσοση μέσα σ' αυτό και την χρησιμοποίησή του για το χιπιπμα της εργατικής τάξης και την άσκηση του δικού του σοσιαλφασισμού.

«17 Ν» ΚΑΙ ΨΕΥΤΟ - ΚΚΕ

Υπάρχει ένα ζήτημα που σιναντα κανείς και σε καλύτερους ανθρώπους του λαού, όταν κμεις βάζουμε πως τη θέση της δράσης της «17Ν» είναι στην υπηρεσία του ρωσικού σοσιαλφασισμού.

Πως είναι στην υπηρεσία της Ρωσίας, τη στιγμή που χτυπάει το ψευτο-ΚΚΕ.

Στο προηγούμενο κεφάλαιο προσπαθήσαμε να αποδείξουμε πως η «17Ν» και το ψευτο-ΚΚΕ ταϊζεται στην πολιτική και οικονομική τους ανάπτυξη όσο και στο «μοντέλο» τους περί σοσιαλισμού. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί πως η «17Ν» αντιγράφει τον «Ριζοσπάστη» για να προβοκαρει το ψευτο-ΚΚΕ

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να ήταν το ψευτο-ΚΚΕ εκείνο που πρώτο θα καταγγέλλει κάτι τέτοιο και θα υποχρεωνόταν σε μια ιδεολογική τουλάχιστον πάλη μαζί της. Όμως τίποτα απ' αυτά δεν κάνει. Αντίθετα είναι το κομμα με την ελαττοτερη καταγγέλλει απέναντι στη «17Ν».

Ας δούμε όμως και τον χαρακτήρα του χιπιπματος της «17Ν» στο ψευτο-ΚΚΕ. Κατ' αρχήν συνολικά

Αυτό πάντως που είναι σύνορο είναι πως η «17Ν» δίνει στο ψευτο-ΚΚΕ την πολιτική εκπροσώπηση πλατειών τμημάτων της εργατικής τάξης και των πλατειών μικροαστικών στρωμάτων.

Το ανακρίσιμο δηλαδή από ταξική πλευρά σε σύμμαχη δύναμη της «αλλαγής»!

Το ψευτο-ΚΚΕ ακολουθώντας τη νέα Γερμανιστική ταχτική, έχει επικεντρώσει όλη του τη δράση

Με ένα σμπάρο στο τρυγόνα. Από την μια τρομοκρατία και χιπιπμα των αντιπάλων του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού και από την άλλη χιπιπμα των επαναστατικών διαθέσεων στην πολιτική επίρρηση του σοσιαλμπεριαλισμού.

«17 Ν» ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Γράφαμε λίγο πιο πάνω πως η «17Ν» χτυπάει τις επαναστατικές διαθέσεις της εργατικής τάξης. Θα ποίμα γιατί.

Οι εργάτες μισούν την αστική τάξη και έχουν κάθε λόγο γι αυτό. Από τις πλάτες των εργατών έχει περάσει όχι μόνο η βάρβαρη εκμεταλλείση και η καταπίεση της καπιταλιστικής παραγωγής αλλά και όλη η βία του φασισμού, του ιμπεριαλισμού και του τεχνολογικού φασισμού της αστικής τάξης. Ιδιαίτερα σήμερα η εργατική τάξη και όλος ο εργαζόμενος λαός υποφέρει από την πολιτική της πίεσης και στεναζει κάτω από το βάρος της υπερκεταλλείσης, της εντατικοποίησης, της διπλής βάρδιας ή της διπλής δουλειάς. Αι τοι είναι αντικειμενικοί οροι για την ανάπτυξη ενός ταξικού διεκδικητικού κινήματος πάνω σε επανταξιακές βάσεις.

Η «17Ν» σκοτώνει μερικώς αυτούς. Αυτό όμως και η ίδια υπολόγισε ότι δεν το κάνει για εκδίκευση -Καταγγίνει μας, ποτέ δεν είπαμε ότι βασικός λόγος της δράσης μας είναι η επικρία και ακόμα περισσότερο η εκδίκευση». Ανεξάρτητα όμως απ' αυτό, ως υποθέσαμε ότι η «17Ν» κάνει το ταξικό της καθήκον. Οι εργάτες τι να κάνουν; Τίποτα! Θα απαιτήσει η «17Ν». Να μείνει ικανοποιημένη από την δική μου δράση και να χειροκροτήσει!

Μάλιστα να μην κάνει ούτε τα ίδια με μένα.

Γράφουν: «Βλέπουμε, λοιπόν οτι ομεις όχι μόνο δεν λέμε οτι επιδιώκουμε να μας μιμηθεί ο κόσμος, αλλά αντίθετα λέμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν μπορεί να τις κάνει ο λαός, μόνος το παρότι το θέλει».

Το παραπάνω απόσπασμα από την «απάντηση στον Βότση» είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό για τον πραξικοπηματικό της χαρακτήρα, αλλά και για τις προθέσεις της.

Η «17Ν» δεν θέλει την ανάπτυξη ενός αναρχικού τρομοκρατικού κινήματος έξω από τον έλεγχό της. Έξω δηλαδή από τον έλεγχο και την πολιτική πλατφόρμα του σοσιαλμπεριαλισμού.

Ετσι ούτε αυτή, έστω, την διεξοδό δίνει στους εργάτες. Απλά τους καταδικάζει στο χειροκρότημα των δολοφονιών που αυτή αποφασίζει και κάνει για λογαριασμό τους. Ποίλας «προσστασία» και ζητείται επιδοκμασία γι αυτό.

Οι εργάτες δεν έχουν ανάγκη από προστάτες που δρουν στα σκοτάδια και προβάλλουν τις απόψεις τους μέσα από τον αστικό πόλο και τα κρατικά μέσα ενημέρωσης.

Η απειλευθέρωση της εργατικής τάξης είναι πάνω απ' όλα έργο δικό της και μέσα από τον μαζικό πολιτικό αγώνα που δίνει με επικεφαλής το δικό της κόμμα, το Κομμουνιστικό κόμμα.

Υπάρχουν όμως μερικοί άνθρωποι οι οποίοι σκέφτονται πως καλά κάνει η «17Ν» μιας και σκοτώνει εχθρούς μας, και ποτέ δεν χιπιπσει λαό.

Κατ' αρχήν θα πρέπει να δοίμε από που έρχεται το χιπιπμα σ' ένα εχθρό. Ο Γερμανικός φασισμός χιπιπσει τμήματα της αστικής τάξης της Γερμανίας, εχθρικός προς την εργατική τάξη για να επιβάλλει την δικιά του κυριαρχία και τον φασισμό του πάνω στην εργατική τάξη.

Το βασικό λοιπόν δεν είναι να ποίμα ότι ο Αγγελόπουλος ή ο Αθανασιάδης είναι ταξικοί εχθροί, αλλά να δοίμε αν είναι αυτοί που τους σκοτώνει φίλος ή εχθρός.

Αν δηλαδή τα χιπιπματα που δίνει ανατρέπουν τις σχέσεις που προσυποποίησε τους είναι ο εχθρός αστός ή αν τα χιπιπματα αυτά αναπαράγουν χειρότερες σχέ-

σεις και μεγαλύτερους εχθρούς. Τα χιπιπματα της «17Ν» δεν δίνονται από την πλειορτία του λαού και αυτό γιατί.

1. Το επίπεδο της ταξικής πάλης στη χώρα δεν βρίσκεται στην ένοψη σύγκρουση. Και πρώτα απ' όλα η ίδια η αστική τάξη δεν επιβάλλει σήμερα μια αματηρή φασιστική βία πάνω στον λαό. Το επιχείρημα της «17Ν» για να δικαιολογήσει την δική της βία, πως η λματ σκέττονται με τα «αυτήματα» στερείται από κάθε σοβαρότητα. Το αίμα που χύνει η εργατική τάξη σήμερα είναι αποτέλεσμα της βίας της ίδιας της καπιταλιστικής παραγωγής και όχι της ανοιχτής πολιτικής βίας της αστικής τάξης.

Αλλά αυτό που αποστομώνει το εμπνευστές αυτού του επιχειρήματος είναι το ότι τα εργατικά ατυχήματα, γίνονται στο σύνολο της βιομηχανικής παραγωγής παραγωγής και ιδιαίτερα στη μικρή βιομηχανία και στη βιοτεχνία. Γιατί εκεί η εκμετάλλευση αποχτάει τον πιο έντονο βαθμό. Για παράδειγμα τα ατυχήματα στη Επισκευαστική Ζώνη του Περαματος είναι τα πιο πολλά από κάθε άλλο χώρο.

Οι εργάτες σήμερα θέλουν ταξικό μαζικό αγώνα για το ψωμί και τη δουλειά, θέλουν την ειρήνη και την δημοκρατία. Μια τέτοια δολοφονική πραχτική σαν της «17Ν» είναι έξω από τις διαθέσεις και τους πόθους όλου του λαού μας.

2. Οι ίδιοι οι στόχοι της και η στιγμή που γίνονται οι εκτελέσεις αποδεικνύουν πως μπαίνουν στην υπηρεσία χειρότερων εχθρών για την εργατική τάξη. Η «17Ν» δεν χτυπάει σήμερα τους μεγαλύτερους εχθρούς της εργατικής τάξης. Δεν χτυπάει το πιο μεγάλο και το πιο αδυσώπητο αφεντικό. Το κυρίαρχο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο που έχει συνολικά σήμερα καταδικάσει την εργατική τάξη στην πείνα και στην εξαθλίωση. Δεν χτυπάει τον ρεβιζιονισμό σαν βασικό εχθρό μέσα στο εργατικό κίνημα υποθέτοντας για την διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος και του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, του παλιού μεγάλου ΚΚΕ.

Τι κάνει η «17Ν». Αποτελείωνει εχθρούς του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου και του ρωσικού σοσιαλμπεριαλισμού, αφού πρώτα αυτοί δόσουν τα πολιτικά και οικονομικά χιπιπματα.

Πρώτα η κυβέρνηση κλείνει την μόνη υψωλόμισθη παραγωγή χαλιβά στη χώρα, πρώτο ο Κεδίκογλου βάσει το πρόστιμο των 9 δις στη Χαλιβοεργική και μετά η «17Ν» εκτελεί τον Αγγελόπουλο. Το ίδιο και με τον Αθανασιάδη. Πρώτα το κυρίαρχο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο εξασφαλίζει την ηγεμονία πάνω στις επιχειρήσεις του Μποδοσάκη, προς τα ελαττονοί της του ψευτο-ΚΚΕ κάνουν «κίνημα» για την απομάκρυνση των Λιπασμάτων από την Δραπετσώνα, ενάντια στους εργάτες και μετά η «17Ν» εκτελεί.

Πού ήταν η «17Ν» να πάρει εκδίκευση για τους νεκρούς της ΛΑΡΚΟ το 1976 όταν τινάχτηκε η ΛΑΡΚΟ στον αέρα και μισοφόρεσαν τα χωρία των μεταλλωρύχων;

Το ίδιο και με τις εκτελέσεις των ανθρώπων του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του βρασιανιστικού Χούντας. Χιπιπώνται από την «17Ν» μόνο όταν χάνουν την εξουσία τους. Η «17Ν» χτυπάει πάντα καταρχόμενες δυνάμεις στην υπηρεσία των ανερχόμενων. Αυτό εννοεί άλλωστε και στο πιο κάτω απόσπασμα -Πρέπει να επιλεγούν πολιτικά από τα πριν, λαμβάνοντας υπόψη μια σειρά από άλλους πολιτικούς παράγοντες, όπως οι άμεσες υλικές συνέπειες, οι πολιτικές συνέπειες, ο γενικότερος πολιτικός αντίκτυπος των παραπάνω συνεπειών, η πολιτική συγκυρία...».

Θα θέλαμε εδώ ακόμα να παρατηρήσουμε ότι έχει χιπιπσει δύναμεις που προς στιγμή δεν είναι στο στόχαστρο του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου, όπως πολυεθνικές ευρωπαϊκές ή Ιαπωνέζικες, ή οι ευρω-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΤΗΣ ΣΕΛ. 5

ΔΙΣΘΗΝΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΙΧΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η «17 ΝΟΕΜΒΡΗ» ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ
Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΤΟΝ ΡΩΣΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Η «17 Ν» ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΙΑΤΕ:

- Διεραργεί προεπισημασμένα σαν προτάσεις της εργατικής τάξης και ενάντια στις διαθέσεις της. Περιφρονεί κάθε λαϊκό αγώνα και μαζί με την συνδικαλιστική γρασοκρατία δίνει μια ακόμα μάχη στην πόλη των εργαζομένων εναντίον στην πολιτική της πείνας.
- Υπερσοφιστεί το αστικό κράτος και το θέλει παντοδύναμο. Αντίθετα η εργατική τάξη με τη θεωρία της του Μαρξισμού επιδιώκει στρατηγικό την συντήρηση του αστικού κράτους και την οικοδόμηση του νέου δικού της κράτους και των στρωμάτων της.
- Η εργατική τάξη και οι λαοί χρησιμοποιούν εναντίον της μόνο όταν πρώτοι οι αντιφατικοί απαιτηθούν τον λαό σκωνόνας φασιστική βία πάνω του.
- Η εργατική τάξη δεν κρυβεί ποτέ το πρόσωπο της από το λαό. Όταν χρησιμοποιεί παρόμοιες μορφές πάλης αυτές στράφονται σ' ένα μαζικό και ανοιχτό πολιτικό κίνημα. Αντίθετα ενώ η «17Ν» κρύβεται από το λαό, οι θέσεις της παρουσιάζονται μεγαλόπρεπα από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης και από ένα τρίποτο του αστικού τύπου.
- Η άνοση και το «αουλήπιτο» της «17Ν» μετά από τόσα χρόνια δείχνουν ότι έχει προδοσεί μεσα στον κρατικό μηχανισμό.

Η «17Ν» ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΕΠΕΡΛΥΝΑΜΗΣ ΓΙΑΤΙ:

- Δεν χιπιπσει ποτέ η Ρωσία, που μετά τους Λένιν, Στάλιν έχει γίνει ιμπεριαλιστική. Αντίθετα σ'αυτην κλονεί το πυρά της εκει που χιπιπσει η Ρωσία. Στον δυτικό ιμπεριαλισμό και στο δικτοκρατικό τμήμα της αστικής τάξης.
- Επιτίθεται στο ιδιωτικό κεφάλαιο που είναι έμμενο με τη δράση ενώ δεν χιπιπσει ποτέ το κρατικό κεφάλαιο. Γιατί στο κρατικό κεφάλαιο η Ρωσία έχει τις πιο ισχυρές πολιτικές προθέσεις, (ψευτοΚΚΕ, τμήμα της σοσιαλικής κρατικής γρασοκρατίας, Δπροι, συνδουατα κ.λπ.).
- Επιτίθεται στο κεφάλαιο της θορακής βιομηχανίας που δεν είναι το πιο αναδοστικό σε μια χώρα εξορτημένη με αδύναμη βιομηχανία. Ο σοσιαλμπεριαλισμός, όπως κάθε ιμπεριαλισμός, δεν θέλει θορακό βιομηχανία στην Ελλάδα.
- Σε ότι αφορά το ΠΑΣΟΚ, η «17Ν» στρεφεται εναντίον σε κίνητα τα τμήματα του που θέλουν συμφιλίωση με την Ευρώπη και είναι αντίθετα στην συγκυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ.
- Η Ρωσικός σοσιαλμπεριαλισμός (δηλαδή η ρωσική μεγαλοαστική τάξη του τύπου) έχει εξαπολύσει επίθεση για την ηγεμονία στη χώρα μας σε στρατηγική συμμαχία με τις φιλορωσικές δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που έχουν επικεφαλής τους τον διπλωματούχο Α. Παπανδρέου. Οι σοσιαλμπεριαλιστές ετοιμάζονται πυρετωδώς να διαδεχτούν τον δυτικό ιμπεριαλισμό στην κυριαρχία της χώρας.

ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΠΡΑΧΤΙΚΗ ΤΗΣ «17Ν»

ΟΑΚΚΕ

Σημαντική απήχηση είχε η κριτική της ΟΑΚΚΕ εναντίον στην «17Ν» με την εφημερίδα τοίχου που κηλοφώρησε.

• Ο κόσμος διάβηξε με προσηγανές ενδιαφέροντες με προσοχή και σιγνά κατά ομάδες 5-10 ατόμων την αφίσα και το προκατάστημα αντίπωση ο αναλυτικός και σαφής τρόπος με τον οποίο η ΟΑΚΚΕ τοποθετήσταν σε ένα τόσο βασικό ζήτημα. Ανθρώποι του λαού εκθροσαν την υποστήριξη τους και την εκτίμησή τους στην θορακότα καταγγέλλει της «17Ν».

ΕΝΑ ΘΕΜΕΛΙΑΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ

Δημοσιεύουμε σ' αυτό το φύλλο ένα μεγάλο φιλοσοφικό κείμενο του Μάο Τσε Τουνγκ, το «Για την πράξη» που γράφτηκε τον Ιούλιο του 1937.

Κρίνουμε σκόπιμο, και το έχουν ζητήσει αναγνώστες μας, να βγουν από την αφάνεια τα έργα του μεγαλύτερου μαρξιστή της εποχής μας από εκεί όπου τα έχουν ρίξει οι κινέζοι ρεβιζιονιστές και οι ψευτο-μαρξιστές λενινιστές της χώρας μας. Θάταν καλύτερα να γινόντουσαν νέες ολοκληρωμένες εκδόσεις των έργων του, μιας και οι παλιές έχουν εξαντληθεί και οι νέοι αγωνιστές πολύ δύσκολα μπορούν να τα προμηθεύουν. Δυστυχώς σ' αυτή τη φάση οι δικές μας οικονομικές δυνατότητες δεν επιτρέπουν κάτι τέτοιο.

Όμως μπορούμε μέσα από την εφημερίδα μας να δημοσιεύσουμε σε συνέχειες μερικά από τα πιο θεμελιακά του κείμενα.

Αν ξεκινάμε με αυτό το έργο του Μάο είναι γιατί σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι επιτακτικό να δοθεί η πάλη ενάντια στον δογματισμό, ακριβώς γιατί περνάμε μια εποχή τρομαχτικών και γρήγο-

ρων αλλαγών που με δυσκολία μπορούν να αντανakλαθούν στη συνείδηση των ανθρώπων, καθώς αυτοί μένουν προσκολλημένοι στις προηγούμενες φάσεις εξέλιξης των πραγμάτων. Εκεί στηρίζονται πολύ σήμερα οι ρεβιζιονιστές και καταφέρνουν να εξαπατούν το πιο φωτισμένο κομμάτι του λαού: την αριστερά. Εκεί ακριβώς που υπάρχει το περισσότερο φως εκεί ακριβώς επιτίθεται σήμερα το πιο μεγάλο σκοτάδι, ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός σηκώνοντας πάντα τη σημαία της «προηγούμενης φάσης».

Σηκώνει τη σημαία του πιο μονόπλευρου αντιαμερικανισμού όταν ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός εξελίσσεται στον πιο επικίνδυνο εχθρό του σύγχρονου κόσμου.

Σηκώνει τη σημαία του κομμουνισμού όταν στο όνομά του οι αστοί ρεβιζιονιστές νέου τύπου διαπράττουν τα μεγαλύτερα αντικομμουνιστικά εγκλήματα και συκοφαντούν βαθιά την κομμουνιστική ιδεολογία.

Καμαρώνει για το δήθεν κομμουνιστικό του κόμμα την ώρα που αυτό

είναι ένας αστικός σοσιαλφασιστικός μηχανισμός με πρωτοφανείς διαστάσεις.

Κάνει αντιδεξιά αγώνα όταν ο ρεβιζιονισμός είναι η χειρότερη δεξιά που υπάρχει.

Όλα αλλάζουν και κάθε πράγμα μπορεί κάτω από ορισμένες συνθήκες να μετατραπεί στο αντίθετο του.

Δεν υπάρχει ανώτερο κριτήριο για να παρακολουθήσει και να συλλάβει κανείς αυτές τις αλλαγές, να αναλύσει τη νέα κατάσταση, από το κριτήριο της πράξης. Εδώ βέβαια δε μιλάμε για το απλό κριτήριο της περιορισμένης ατομικής εμπειρίας που μπορεί να οδηγήσει στον εμπειρισμό, αλλά της επιστημονικά επεξεργασμένης άμεσης και έμμεσης εμπειρίας της ανθρωπότητας.

Γι' αυτό η πάλη ενάντια στον δογματισμό πρέπει να συνεχιστεί να δέχεται με την ταυτόχρονη πάλη ενάντια στον εμπειρισμό, που είναι το άλλο, και μάλιστα ακόμα πιο γερό ποδάρι, του ρεβιζιονισμού.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

Ο προμαρξιστικός μαρξισμός μελετούσε τα προβλήματα της γνώσης χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη του την κοινωνική φύση των ανθρώπων, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη του την ιστορική εξέλιξη της ανθρωπότητας, και γι' αυτό το λόγο ήταν ανίκανος να καταλάβει πως η γνώση εξαρτάται από την κοινωνική πράξη, δηλαδή πως εξαρτάται από την παραγωγή και την πώλη των τάξεων.

Οι μαρξιστές θεωρούν, πρώτα - πρώτα, πως η παραγωγική δραστηριότητα των ανθρώπων αποτελεί, αυτή καθ' εαυτή τη βάση της πρακτικής τους δραστηριότητας, κι αυτή προσδιορίζει και κάθε άλλη δραστηριότητα. Ως προς τις γνώσεις τους, οι άνθρωποι, εξαρτιούνται ουσιαστικά από την υλική παραγωγική τους δραστηριότητα, που στη διάρκεια της κατανόησης βαθμιαία τα φαινόμενα της φύσης, τις ιδιότητές τους, τους νόμους τους, όπως και τις σχέσεις του ανθρώπου με τη φύση. Ταυτόχρονα, με την παραγωγική τους δραστηριότητα, μαθαίνουν να γνωρίζουν σε διαφορετικό βαθμό, μα πάλι βαθμιαία, τις καθυρισμένες σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στους ανθρώπους. Όλες αυτές τις γνώσεις δεν μπορούν να τις αποκτήσουν έξω από την παραγωγική δραστηριότητα. Στην αταξική κοινωνία, κάθε μεμονωμένο άτομο, ως μέλος αυτής της κοινωνίας που συνεννοείται με τα άλλα μέλη της κοινωνίας, και δημιουργεί καθυρισμένες παραγωγικές σχέσεις μαζί τους, πραγματοποιεί μια παραγωγική δραστηριότητα με κατεύθυνση προς τη λύση των προβλημάτων που αναφέρονται στην υλική ζωή των ανθρώπων. Στις διάφορες ταξικές κοινωνίες, το μέλη αυτών των κοινωνιών που ανήκουν στις διάφορες τάξεις και που ερχονται, υπό διάφορες μορφές, σε καθυρισμένες σχέσεις παραγωγής, πραγματοποιούν κι αυτά μια παραγωγική δραστηριότητα με κατεύθυνση προς τη λύση των προβλημάτων που έχουν σχέση με την υλική ζωή των ανθρώπων. Αυτή είναι η βασική πηγή της ανάπτυξης της ανθρώπινης γνώσης.

Μα η κοινωνική πράξη των ανθρώπων δεν περιορίζεται μόνο στην παραγωγική δραστηριότητα έχει κι άλλες πολλές μορφές ακόμα τον ταξικό αγώνα, την πολιτική ζωή, τη δραστηριότητα που αναπτύσσεται στον τομέα της τέχνης και της επιστήμης· με λίγα λόγια, ο κοινωνικός άνθρωπος συμμετέχει σε όλους τους τομείς της πρακτικής ζωής της κοινωνίας. Γι' αυτό το λόγο, ο άνθρωπος, στη γνωσιολογική του δραστηριότητα, μαθαίνει να γνωρίζει με διάφορους βαθμούς τις ποικίλες σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στους ανθρώπους, και όχι μόνο στα στην υλική ζωή, μα και στην πολιτική και πολιτιστική ζωή (που συνδέεται στενά με την υλική ζωή). Οι διάφορες μορφές της πάλης των τάξεων ασκούν ιδιαίτερα βαθιά επίδραση στην ανάπτυξη της ανθρώπινης γνώσης. Στην ταξική κοινωνία, ο κάθε άνθρωπος κατέχει ορισμένη ταξική θέση, και δεν υπάρχει ούτε μια ιδεολογία που να μην έχει πάνω της κάποια ταξική σφραγίδα.

Οι μαρξιστές κρίνουν πως η παραγωγική δραστηριότητα της ανθρώπινης κοινωνίας αναπτύσσεται βήμα προς βήμα, από τις κατώτερες βαθμίδες προς τις ανώτερες, γι' αυτό το λόγο οι γνώσεις των ανθρώπων, τόσο όσον αφορά την φύση όσο και την κοινωνία, αναπτύσσονται κι αυτές βήμα προς βήμα, υπο-

τις κατώτερες προς τις ανώτερες βαθμίδες, δηλαδή από το απλό προς το πολύπλοκο, από το μονομερές προς το πολυμερές. Στη διάρκεια μιας εξαιρετικά μακράς ιστορικής περιόδου, οι άνθρωποι μόνο με μονομερή τρόπο μπόρεσαν να καταλάβουν την ιστορία της κοινωνίας. Αυτό έγινε, ως' ενός μεν εξ αιτίας του σκόπιμου τρόπου όπου αντιμετώπιζαν τα πράγματα οι τάξεις των εκμεταλλευτών, που διαρκώς παραποιούσαν την ιστορία της κοινωνίας, και από την άλλη, εξ αιτίας της περιορισμένης κλίμακας της παραγωγής, που περιορίζει τους ορίζοντες των ανθρώπων. Και μόνο όταν παρουσιάστηκε το σύγχρονο προλεταριάτο, με την εμφάνιση των γιγαντιαίων παραγωγικών δυνάμεων — τη μεγάλη βιομηχανία — τότε μόνο μπόρεσαν οι άνθρωποι να φτάσουν σε μια πλήρη ιστορική κατανόηση της ιστορικής εξέλιξης της κοινωνίας, και να μεταβληθούν σε επιστήμη τις γνώσεις τους για την κοινωνία. Αυτή η επιστήμη, είναι ο μαρξισμός.

Οι μαρξιστές κρίνουν πως μόνο η κοινωνική πράξη των ανθρώπων μπορεί να αποτελέσει κριτήριο για την αλήθεια των γνώσεων που έχει ο άνθρωπος για τον εξωτερικό κόσμο. Γιατί μόνον όταν φτάνουν οι άνθρωποι σ' αποτελέσματα που περιμένουν στον τομέα της κοινωνικής πράξης (στο προτσές της υλικής παραγωγής, της πάλης των τάξεων, των επιστημονικών πειραμάτων) τότε μόνο αποκτούν την επιβεβαίωση της αλήθειας των γνώσεών τους. Αν οι άνθρωποι προσπαθούν να έχουν επιτυχίες στη δουλειά τους, δηλαδή να φτάσουν στα αποτελέσματα που περιμένουν, πρέπει απολύτως να εναρμονίσουν τις ιδέες τους με τους νόμους του αντικειμενικού εξωτερικού κόσμου στην αντίθετη περίπτωση, αποτυγχάνουν. Όταν αποτυγχάνουν, οι άνθρωποι παίρνουν μαθήματα από την ίδια τους την ήττα, τροποποιούν με ιδέες τους και τις εναρμονίζουν με τους νόμους του εξωτερικού κόσμου και τότε, μπορούν να μετατρέψουν την ήττα τους σε νίκη· αυτή ακριβώς την αλήθεια εκφράζουν τα γινώμια: «Η αποτυχία είναι μητέρα της επιτυχίας» και «κάθε αποτυχία μας κάνει σοφότερους».

Η μαρξιστική διαλεκτική θεωρία της γνώσης, βάσει στην πρώτη γραμμή την πράξη, επειδή κρίνει πως η ανθρώπινη γνώση δεν μπορεί να αποκοπεί σε καμία βαθμίδα της από την πράξη, και απορρίπτει όλες τις σφαλερές θεωρίες που αρνούνται τη σπουδαιότητα της πράξης και αποκόβουν τη γνώση από την πράξη. Ο Λένιν είπε: «Η πράξη είναι ανώτερη από τη γνώση (τη θεωρητική γνώση), γιατί όχι μόνο έχει το πλεονέκτημα του γενικού, μα και της άμεσης πραγματικότητας».

Η μαρξιστική φιλοσοφία — ο διαλεκτικός μαρξισμός — έχει δύο ολοφάνερες ιδιομορφίες. Η πρώτη, είναι ο ταξικός χαρακτήρας, η εκδήλη αναγνώριση πως ο διαλεκτικός μαρξισμός υπηρετεί το προλεταριάτο· η δεύτερη, είναι ο πρακτικός της χαρακτήρας, ο τόπος που τίθεται στο γεγονός πως η θεωρία εξαρτάται από την πράξη, στο γεγονός πως θεμέλιο της θεωρίας είναι η πράξη, και πως με τη σειρά της, η θεωρία υπηρετεί την πράξη. Η αλήθεια μιας έννοιας ή μιας θεωρίας δεν προσδιορίζεται τόσο από μια υποκειμενική εκτίμηση, όσο από τα αποτελέσματα της αντικειμενικής κοινωνικής πράξης. Κριτήριο της αλήθειας δεν μπορεί

Υπήρχε στο Κόμμα μας μια ομάδα από συντρόφους, σπαδοί του δογματισμού, που, για πολύ καιρό, απορρίπτανε την πείρα της κινεζικής επανάστασης, αρνούνταν την αλήθεια πως «ο μαρξισμός δεν είναι δόγμα, μα οδηγός για τη δράση» και δεν έκαναν άλλο από το να τρομάζουν τους ανθρώπους με μεμονωμένες λέξεις ή φράσεις που έπαιρναν στην τύχη από τα μαρξιστικά κείμενα. Ακόμα, υπήρξαν συντρόφοι, σπαδοί του εμπειρισμού, που για πολύ καιρό έμεναν γαντζωμένοι στην προσωπική και περιορισμένη πείρα τους, χωρίς να βλέπουν στο σύνολό της τη σημασία της επανάστασης. Μ' όλο που δουλεύανε με ζήλο, η δουλειά τους γινόταν στα τυφλά. Οι σφαλερές αντιλήψεις των δύο αυτών ομάδων των συντρόφων, και ιδιαίτερα, οι δογματικές αντιλήψεις, έκαναν τεράστια ζημιά στην κινεζική επανάσταση στα χρόνια 1931 - 1934. Άλλωστε οι δογματιστές περιβλήθηκαν με την μαρξιστική τήβεννο, οδήγησαν στην πλάνη πολλούς συντρόφους μας.

Αυτό το έργο γράφτηκε με σκοπό να αποκαλύψει, ξεκινώντας από τις θέσεις της μαρξιστικής θεωρίας της γνώσης, τα υποκειμενικοί χαρακτήρα σφάλματα που διέπραξαν οι σπαδοί του δογματισμού και του εμπειρισμού (μα ιδιαίτερα του δογματισμού) στον κόλπο των Κόμματος μας. Σ' αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία η καταγγελία αυτής της παραλλαγής του υποκειμενισμού, δηλαδή του δογματισμού που περιορίζει την πράξη· γι' αυτό, η εργασία αυτή έχει τίτλο: Ο ρόλος της πράξης. Οι αντιλήψεις που αναπτύσσει εδώ ο σύντροφος Μάο Τσε - Τουνγκ είχε εκτεθεί εκείνη την εποχή στις διαλέξεις που είχε κάνει στο αντιπαιδικό στρατιωτικό και πολιτικό πανεπιστήμιο του Γιέναν.

να είναι άλλο από την κοινωνική πράξη. Η άποψη της πράξης — είναι η πρώτη — η βασική άποψη της μαρξιστικής θεωρίας της γνώσης.

Μα πως γεννιέται η ανθρώπινη γνώση από την πράξη, και πως υπηρετεί κι αυτή, την πράξη. Για να το καταλάβουμε αυτό, αρκεί να γνωρίσουμε τη διεργασία (προτσές) της ανάπτυξης της γνώσης.

Πραγματικά, στη διεργασία της πρακτικής τους δραστηριότητας, οι άνθρωποι στην αρχή δε βλέπουν παρά την εξωτερική όψη των διαφορών πραγμάτων, των διαφορών φαινομένων που συναντούν στη διάρκεια αυτής της διεργασίας· βλέπουν μεμονωμένες απόψεις των πραγμάτων και των φαινομένων, την εξωτερική σχέση των μεμονωμένων φαινομένων. Έτσι π.χ., οι άνθρωποι από το εξωτερικό, που ήρθαν να μελετήσουν την κατάσταση στο Γιέναν, την πρώτη ή τη δεύτερη μέρα είδαν τον τόπο, τους δρόμους, τα σπίτια ήρθαν σε επαφή με πολλούς ανθρώπους, παρεβήθησαν σε δεξιώσεις, σε εκτερίδες, σε συνεντεύξεις, άκουσαν διάφορες παρεμβάσεις, και διάβασαν διάφορα ντοκουμέντα μα όλα αυτά, είναι οι εξωτερικές όψεις των φαινομένων, μεμονωμένες όψεις των φαινομένων, που της συνδέει η εξωτερική τους σχέση. Αυτός ο βαθμός της διεργασίας της γνώσης ονομάζεται πρώτη της γνώσης, επειδή κρίνει πως η ανθρώπινη γνώση δεν μπορεί να αποκοπεί σε καμία βαθμίδα της από την πράξη, και απορρίπτει όλες τις σφαλερές θεωρίες που αρνούνται τη σπουδαιότητα της πράξης και αποκόβουν τη γνώση από την πράξη. Ο Λένιν είπε: «Η πράξη είναι ανώτερη από τη γνώση (τη θεωρητική γνώση), γιατί όχι μόνο έχει το πλεονέκτημα του γενικού, μα και της άμεσης πραγματικότητας».

Η μαρξιστική διαλεκτική θεωρία της γνώσης, βάσει στην πρώτη γραμμή την πράξη, επειδή κρίνει πως η ανθρώπινη γνώση δεν μπορεί να αποκοπεί σε καμία βαθμίδα της από την πράξη, και απορρίπτει όλες τις σφαλερές θεωρίες που αρνούνται τη σπουδαιότητα της πράξης και αποκόβουν τη γνώση από την πράξη. Ο Λένιν είπε: «Η πράξη είναι ανώτερη από τη γνώση (τη θεωρητική γνώση), γιατί όχι μόνο έχει το πλεονέκτημα του γενικού, μα και της άμεσης πραγματικότητας».

Η μαρξιστική διαλεκτική θεωρία της γνώσης, βάσει στην πρώτη γραμμή την πράξη, επειδή κρίνει πως η ανθρώπινη γνώση δεν μπορεί να αποκοπεί σε καμία βαθμίδα της από την πράξη, και απορρίπτει όλες τις σφαλερές θεωρίες που αρνούνται τη σπουδαιότητα της πράξης και αποκόβουν τη γνώση από την πράξη. Ο Λένιν είπε: «Η πράξη είναι ανώτερη από τη γνώση (τη θεωρητική γνώση), γιατί όχι μόνο έχει το πλεονέκτημα του γενικού, μα και της άμεσης πραγματικότητας».

Η μαρξιστική διαλεκτική θεωρία της γνώσης, βάσει στην πρώτη γραμμή την πράξη, επειδή κρίνει πως η ανθρώπινη γνώση δεν μπορεί να αποκοπεί σε καμία βαθμίδα της από την πράξη, και απορρίπτει όλες τις σφαλερές θεωρίες που αρνούνται τη σπουδαιότητα της πράξης και αποκόβουν τη γνώση από την πράξη. Ο Λένιν είπε: «Η πράξη είναι ανώτερη από τη γνώση (τη θεωρητική γνώση), γιατί όχι μόνο έχει το πλεονέκτημα του γενικού, μα και της άμεσης πραγματικότητας».

Η συνέχιση της κοινωνικής πράξης φέρνει την πολλαπλή επανάληψη φαινομένων που προκαλούν αισθήματα και παραστάσεις στους ανθρώπους. Τότε δημιουργείται στην ανθρώπινη συνείδηση ένα άλλο μα στη διεργασία της γνώσης - η εμφάνιση των εννοιών. Η έννοια δεν είναι πια η αντανάκλαση των εξωτερικών όψεων των πραγμάτων, των φαινομένων, των μεμονωμένων όψεων της των εξωτερικών τους σχέσεων· συλλαμβάνει την ουσία του φαινομένου, το φαινόμενο στο

νέωσή του εσωτερικών αντιφάσεων του κόσμου που μας περιβάλλει, κι έτσι μπορεί να φτάσει ως την εξέλιξη αυτού του κόσμου στο σύνολό του, με τις εσωτερικές γενικές τους συνάψεις.

Μια τέτοια μαρξιστική διαλεκτική θεωρία της διαλεκτικής διεργασίας της γνώσης, που να βασίζεται στην πράξη και να προχωρεί από το επιφανειακό ως εκείνο που είναι στο βάθος, δεν προτάθηκε ποτέ με συνεπή τρόπο πριν από τον μαρξισμό. Πρώτος ο διαλεκτικός μαρξισμός έλισε ορθά αιτούς το πρόβλημα και φανέρωσε με μαρξιστικό και διαλεκτικό τρόπο την κίνηση της γνώσης σύμφωνα με τη γραμμή της συνεχούς της εμβάθυνσης, την προοδευτική κίνηση της γνώσης των κοινωνικών ανθρώπων μέσα στην πολεμολογία και διαρκώς επαναλαμβανόμενη πρξη τους, την προοδευτική κίνηση της παραγωγής και της πάλης των τάξεων, δηλαδή την κίνηση από την αισθητηριακή γνώση στη λογική γνώση. Ο Λένιν είπε:

«Η αφαίρεση της όλης, του νόμου της φύσης, η αφαίρεση της αξίας, κ.λπ. με μια λέξη, όλες οι επιστημονικές αφαιρέσεις (οι ψωστές, οι σοβαρές, και όχι οι ανόητες), αντικαθρεφτίζουν τη φύση με βαθύτερο, αληθινότερο και πληρέστερο τρόπο».

Ο μαρξισμός - λενινισμός θεωρεί πως τα χαρακτηριστικά που διακρίνουν τις δύο βαθμίδες διεργασίας της γνώσης, συνιστανται στο γεγονός πως στην κατώτερη βαθμίδα η γνώση παρεμβαίνει ως αισθητηριακή γνώση ενώ στην ανώτερη ως λογική γνώση, μα ωστόσο οι δύο βαθμίδες αποτελούν τις βαθμίδες μιας ενιαίας διεργασίας της γνώσης. Η πρακτική γνώση και η έλλογη γνώση διαφέρουν ως προς το χαρακτήρα τους, μα ωστόσο δεν είναι αποκομμένες ή μια από την άλλη, αλλά ενώνονται στη βάση της πράξης.

Η πράξη μας δείχνει πως τα πράγματα και τα φαινόμενα που τα αντιλαμβάνομαστε με την αίσθηση, δεν μπορούμε να τα κατανοήσουμε άμεσα, πως μόνο τα φαινόμενα που κατανοούμε μπορούμε να τα αισθανθούμε με ακόμα βαθύτερο τρόπο. Η αίσθηση μπορεί να λύσει μόνο το πρόβλημα των εξωτερικών όψεων των φαινομένων. Όμως, τα πρόβλημά της ουσίας, δεν μπορεί να λυθεί παρά μόνο με τη θεωρητική σκέψη. Η φύση αυτών των προβλημάτων, σε καμία βαθμίδα δεν μπορεί να αποκοπεί από την πράξη. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει οποιοδήποτε φαινόμενο αν δεν έρθει σε επαφή μαζί του, αν δηλαδή η ίδια του η ζωή (η πράξη) δεν εκτελλιστεί μέσα στις ιδέες της συνήθεις αυτών των φαινομένων.

Ηταν αδύνατο να γνωρίσουν οι άνθρωποι εκ των προτέρων τους νόμους της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας τότε που βρίσκονταν στη φεουδαλική κοινωνία, αφού η κεφαλαιοκρατία δεν είχε εμφανιστεί ακόμα και αφού έλειπε η αντίστοιχη πράξη. Μόνο από την κεφαλαιοκρατική κοινωνία μπορούσε να δημιουργηθεί ο μαρξισμός. Στην προπολεμιακή εποχή της κεφαλαιοκρατίας, ο Μαρξ δεν μπορούσε να ξέρει συγκεκριμένα εκ των προτέρων ορισμένους νόμους που ανηκαν αποκλειστικά στην εποχή του ιμπεριαλισμού, αφού ο ιμπεριαλισμός, σαν υπέρτατο στάδιο της κεφαλαιοκρατίας, δεν είχε εμφανιστεί ακόμα και έτσι έλειπε η αντίστοιχη πράξη· μόνο ο Λένιν και ο Στάλιν μπο-

ρεσαν να αναλάβουν αυτό το έργο.

Ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν και ο Στάλιν μπόρεσαν να δημιουργήσουν τη θεωρία τους, όχι μόνο επειδή ήταν μεγαλοφυείς, μα προπάντων γιατί είχαν πάρει προσωπικά μέρος στην αντίστοιχη, μ' εκείνη την εποχή, πράξη της πάλης των τάξεων και των επιστημονικών πειραματισμών. Αν δεν υπήρχε η τελευταία προϋπόθεση, καμιά μεγαλοφυΐα δε θα μπορούσε να τους οδηγήσει στην επιτυχία. Η έκφραση: «Ο σισοιτσάι», μπορεί να ξέρει όλα όσα γίνονται κάτω από τον ήλιο χωρίς να περάσει το κατοφλι του σισοιτσάι, ήταν κενή φράση στα παλιά χρόνια, όταν η τεχνική δεν είχε εξελιχτεί ακόμα μ' στον αιώνα μας, στον αιώνα της αναπτυσσόμενης τεχνικής, αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μ' όλο που μόνο οι άνθρωποι, που συνδέονται με την πράξη του «ότι γίνεται κάτω από τον ήλιο», μπορούν να έχουν αυθεντικές γνώσεις που τις αποκτήσαν με την προσωπική τους εμπειρία· αυτοί οι άνθρωποι, στην πράξη τους, αποκτούν ορισμένες «γνώσεις» που, γάρη στη γραφή και στην τεχνική, μπορούν να μεταβιβαστούν στον «σισοιτσάι» και να του δώσουν τη δυνατότητα να μάθει έμμεσα, «κάθε τι που γίνεται κάτω από τον ήλιο».

Για να γνωρίσουμε άμεσα ένα φαινόμενο ή πολλά φαινόμενα, είναι απαραίτητο να συμμετάσχουμε προσωπικά στην πρακτική πάλη που έχει για σκοπό της να μεταβάλει την πραγματικότητα, δηλαδή από το φαινόμενο, η αιτία τα φαινόμενα, γιατί μόνο οι συμμετάσχουμε προσωπικά σε μια τέτοια πρακτική πάλη θα μπορέσουμε να έρθουμε σε επαφή με την εξωτερική όψη του φαινομένου ή των φαινομένων, και να τα καταλάβουμε. Αυτή είναι η γνωσιολογική πορεία που ακολουθεί κάθε άνθρωπος μέσα στην πραγματικότητα, το μόνο είναι πως μερικοί παραπούν σκόπιμα την αλήθεια και ισχυρίζονται το αντίθετο.

Οι πιο γελοίοι είναι εκείνοι που τους λέμε «παντογνώστες» και που, γεμάτοι από πηγαίες, αποπασματικές γνώσεις, θεωρούν τον εαυτό τους «ανώτερο από το κάθε τι», κι αυτό ακριβώς μαρτυρεί την απόρριψη κενότητας τους. Γνώση, είναι η επιστήμη, κι αυτή δεν παραδέχεται καμία αποκρίση, ούτε την παρακάμψη αλαζονεία αντίθετα, εκείνο που της χρειάζεται απόλυτα, είναι ακριβώς το αντίθετο· δηλαδή, η εντιμότητα και η ταπεινοφροσύνη. Αν θέλουμε να αποκτήσουμε γνώσεις, πρέπει να συμμετάσχουμε στην πράξη που μεταβάλλει την πραγματικότητα, αν θέλουμε να γνωρίσουμε τη φύση ενός αχλαδιού πρέπει να το μεταβάλλουμε, δοκιμάζοντάς το. Αν θέλουμε να γνωρίσουμε την κατασκευή και τις ιδιότητές του ατόμου, πρέπει να επιδοθούμε σε φυσικά και χημικά πειράματα, και να μεταβάλλουμε την κατάσταση του ατόμου. Αν θέλουμε να γνωρίσουμε τη θεωρία και τις μεθόδους της επανάστασης, πρέπει να πάρουμε μέρος στην επανάσταση. Όλες οι αυθεντικές γνώσεις απορρέουν από την άμεση εμπειρία. Ωστόσο ο άνθρωπος δεν μπορεί να έχει άμεση εμπειρία για όλα τα πράγματα και, στην πραγματικότητα, το μεγαλύτερο μέρος των γνώσεών μας είναι απόρροια έμμεσων εμπειριών, είναι γνώσεις που μας έρχονται απ' όλους τους πόρους του περιβάλλοντός μας και γι' αυτό δεν έχουν

«Γιορτή της Γυναίκας»

ΧΡΥΣΩΜΕΝΟ ΧΑΠΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος, ημέρα της Μάνας, ημέρα των καταναλωτών, ημέρα της ειρήνης, του παιδιού, ημέρα της γυναίκας. Πολλές τέτοιες ημέρες η αστική τάξη «αφιερώνει εξαιρετικά» για να τιμήσει τάχα πρόσωπα και έννοιες σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Έτσι και φέτος στις 8 του Μάρτη όλες οι γυναίκες έμαθαν ο τι γιορτάζουν! Όλο το 24ωρο αυτό ήταν αποκλειστικά δικό τους.

Τη μέρα αυτή, αστοί και ρεβιζιονιστές οργανώνουν φεστές, διαλέξεις με λογής λογής κούφια λόγια για την απελευθέρωση της γυναίκας, για την ισό-

οικογένειας το «περίσσειμα» αυτό έπεφτε στον ίδιο. Έτσι η γυναίκα αποκλεισμένη από την παραγωγική διαδικασία περιορίστηκε στη σπιτική δουλειά, που έχασε πια τη σημασία της σε σύγκριση με την βιοποριστική δουλειά του άντρα. Είναι η αρχή για το πέρασμα από τη μητριαρχική στην πατριαρχική οικογένεια.

Η γυναίκα πέρασε στη «δευτέρα μοίρα» όταν άλλαξε ο καταμερισμός της εργασίας έξω από την οικογένεια και παραμερισμένη έγινε η πρώτη υπηρέτρια. Στην εποχή του καπιταλισμού και ο άντρας και η γυναίκα είναι οι εκμεταλλεόμενοι από την οικονομικά ισχυρή αστική τάξη.

Σήμερα παρ' όλο που η ανάπτυξη της βιομηχανίας άνοιξε ξανά το δρόμο στις γυναίκες προς την κοινωνική παραγωγή, επειδή είναι ικανοποιημένη να εκκληριάζει τα κτήνητά της και στο σπίτι η προλεταριακή εξαγωγή να είναι περισσότερο καταπιεσμένη, από τον άντρα.

Είναι υποχρεωμένη μετά τη δουλειά στο εργοστάσιο ή το γραφείο να σιναχίζει με μεροκαμάτις σύζυγες και μονότονες δουλειές του νοικοκυριού. Ακόμη χειρότερα είναι η θέση της γυναίκας που δεν εργάζεται, και πνιγμένη όλη μέρα ανάμεσα σε πιάνο, παιδιά, δεν έχει την παραμικρή ικανοποίηση ότι παράγει κάτι. Στη σινέγεια δέχεται και την καταπίεση από τον άντρα της που σ' ένα μεγάλο βαθμό δεν έχει αποβαλλεί τις παλιές αντιλήψεις της κυριαρχικής του εξουσίας.

Έτσι η ζωή της γυναίκας στο σπίτι είναι μια καθημερινή θυσία σε χίλιες δύο τιποτένιες μικροδουλειές. Το αστικό καθεστώς σε καμία πε-

τητα των φύλων και αφιέρωσαν σελίδες ολόκληρες στις εφημερίδες και τα περιοδικά τους. Τι σημαίνουν όμως αυτές οι «γιορτές»;

Δεν είναι τίποτε άλλο παρά η διαστρέβλωση της αλήθειας για το γυναικείο ζήτημα, η απομόνωση του οποίου από το γενικότερο κοινωνικό πρόβλημα, το θέμα για τις αιτίες της καταπίεσης της γυναίκας και η φεμινιστική πολυλογία της μόδας.

Είναι καθήκον μας σαν κομμουνιστές να πούμε τις δικές μας απόψεις γι' αυτό το ζήτημα και να περιφρονήσουμε αυτές τις «παγκόσμιες ημέρες» που υποτιμούν τις γυναίκες και τους αγώνες τους.

ρίπιωση δεν μπορεί να απελευθερώσει τη γυναίκα μια και είναι καθεστώς εκμετάλλευσης. Όπως η υποδούλωση της εφωτισμένης σ' ένα ορισμένο στάδιο εξέλιξης της κοινωνίας με τους οικονομικούς όρους που την επέβαλαν, έτσι κι η απελευθέρωση της θα είναι δυνατή μόνο όταν εξαλειφτούν αυτοί οι όροι, μόνο δηλ. όταν ανατραπεί ο καπιταλισμός και τη θέση του πάρει ο σοσιαλισμός. Στην ταξική αυτή πάλη η γυναίκα του προλεταριάτου θα πετύχει την ολοκληρωτική κοινωνική της χειραφέτηση παλεύοντας χέρι-χέρι με τον άντρα και με τους ίδιους πάντα όρους. Ο Λένιν έλεγε: «Αποδοχίζουμε ότι ξερνοίμε τις ανάγκες της γυναίκας, ότι νιώθουμε την ταπείνωση της και τα προνομιακά δικαιώματα του άντρα. Ότι μισούμε, ναι, μισούμε και θέλουμε να καταργήσουμε όλη αυτή την καταπίεση που υποφέρει η εργάτρια, η γυναίκα του αγρότη, του μικροεμπόρου, και σε πολλά σημεία ακόμα και οι γυναίκες των πλουσίων τάξεων. Τα δικαιώματα και τα κοινωνικά μέτρα, που ζητάμε από την αστική κοινωνία για τις γυναίκες είναι αποδοτέα ότι καταλαβαίνουμε τη θέση τους και τα συμφέροντά τους και θα τα λάβουμε επ' όλη μας στην περίοδο της προλεταριακής επανάστασης». Αυτό το κάνουν όχι φυσικά σαν μεταρρυθμιστές για να κοιμισουμε και να φημισουμε τις μάξες. Το κάνουν σαν επαναστάτες που προσκαλούν τις γυναίκες στη μετατροπή της οικονομίας, και του ιδεολογικού οικοδομηματος της κοινωνίας».

Στο σοσιαλισμό λοιπόν που θα οργανώσει με νέο τρόπο την παραγωγή η γυναίκα θα πάρει τη θέση που της αξίζει. Και δεν αρκεί μόνο

το γεγονός της συμμετοχής της σ' αυτή την παραγωγή, αλλά το γεγονός της δυνατότητας της να ασκεί και πολιτική εξουσία σε όλες τις βαθμίδες της νέας κοινωνίας. Ο πρόεδρος Μiao Τσε Τουνγκ αποκάλυψε τις γυναίκες «μιας ουρανού», και όσο η Κίνα ήταν σοσιαλιστική έδωσε στη γυναίκα τόσα όσα δεν μπόρεσε να δώσει ο καπιταλισμός σε δεκάδες χρόνια. Η εξαλειψη κάθε μορφής ατομικής ιδιοκτησίας, η δικτατορία του προλεταριάτου, η εξουσία της ατομικής οικογένειας σαν οικονομική μονάδα της κοινωνίας, είναι οι προϋποθέσεις για την πραγματική απελευθέρωση της γυναίκας.

Ας κατασκευάζουν λοιπόν «νόμους για την ισότητα των φύλων» οι αστοί, ας φλέτάρουν με τη φεμινιστική φιλολογία οι ρεβιζιονιστές του ψευτοΚΚΕ και της ΕΑΡ και ας πανηγυρίζουν κάθε 8 του Μάρτη. Είμενες οι γυναίκες κομμουνιστριές να παλεύουμε εναντίον στην ψευτοηθική τους υποκρισία, θα παλεύουμε για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή της γυναίκας στην πολιτική και το εργατικό κίνημα, για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη, για μια άλλη γενιά ανθρώπων.

«Για μια γενιά από άντρες που ποτέ στη ζωή τους δεν βγαίνουν βρεθεί στην ανάγκη να αγοράσουν με καρδιά ή με άλλα κοινωνικά μέσα το δόσιμο μιας γυναίκας, και μια γενιά από γυναίκες που ποτέ δεν θα έχουν βρεθεί στην ανάγκη να δώσουν σ' έναν άντρα για κάνα άλλο λόγο εκτός από την αληθινή αγάπη, ούτε να αρνηθούν το δόσιμο στον αγαπημένο τους, από το φόβο μπρος στις οικονομικές συσπειρώσεις» (Εγκυκλιό: Η καταγωγή της οικογένειας).

Αγωνιστικές διαθέσεις που χειραγωγούνται από το ψευτο-ΚΚΕ

ενώ παράλληλα τσάκισε τις καταλήψεις στα Γ.Ε.Α (Γενικά Λύκεια) για να μην μπορεί αυτό το κίνημα που εκφορξεί βαθύτερα και πιο ολοκληρωμένα τις αγωνιστικές διαθέσεις των μαθητών, να πάρει μαζικό χαρακτήρα.

Είναι πράγματι αξιοπερίεργο ο τρόπος με τον οποίο αρχίζουν κάθε φορά αυτές οι καταλήψεις γιατί δεν είναι αποτέλεσμα κλιμάκωσης αγώνων που έχουν ξεκινήσει σιγά σιγά.

Δεν είναι τυχαίο που λίγες μέρες προτού αρχίσουν, δεν υπήρχε καμιά κινητοποίηση που να προετοιμάζει το έδαφος για την προωθημένη μορφή κατάληψης.

ρώσει την πλατιά πλειοψηφία των μαθητών «να μην περάσει η παράταση του έτους» και δεύτερο το «να αληθεύει το όριο των απουσιών».

Η παράταση του έτους σημαίνει ακόμα μεγαλύτερη εντατικοποίηση, παράταση της αλλοτρίωσης και της καταπίεσης, να γεμισούν τα κεφάλια των μαθητών με ακόμα περισσότερες άχρηστες γνώσεις και αντιδραστικές αντιλήψεις.

Αυτό το αίτημα πρέπει να γίνει η σημαία του αγώνα των μαθητών.

Όταν πέσει ο Τρίτος, αυτό το κίνημα θα διαλυθεί και η «Κ»-ΝΕ θα χρησιμοποιήσει τις πιο αντιδημοκρατικές μεθόδους γι' αυτό, γιατί ανεξαρτήτως από τους δικούς της στόχους οι καταλήψεις εκφράζουν και τις αγωνιστικές διαθέσεις των μαθητών.

Αυτή την πλευρά του κινήματος εμείς οι κομμουνιστές την χειριζόμαστε. Αυτό το κίνημα που κατάφερε προσωρινά η «Κ»-ΝΕ να το καναλιζάρει στη δικιά της γραμμή κρυμμένη μέσα σ' αυτό σαν άθνη ανεξάρτητη δύναμη, αυτό το κίνημα δείχνει πως υπάρχει μια εκρηκτική αντίθεση των μαθητών με το εκκατεσκευασμένο σύστημα και την άρχουσα τάξη συνολικά.

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΑ ΛΥΚΕΙΑ

Είναι γνωστή πια η τακτική της «Κ»-ΝΕ να ξεκινά να καταλήψεις λίγο πριν τις διακοπές των Χριστού, και του Πάσχα, ώστε να μπορεί να τις σπάσει στο διάστημα των διακοπών, αναπτύσσοντας τον «αγώνα» της τόσο όσο χρειάζεται για να μη φύκει από τα δικά της χέρια, τόσο όμως ώστε να μπορεί να πιέξει για την απομάκρυνση του Τρίτη.

Όπως έχουμε ξαναπεί αυτό δε γίνεται για την αντιδραστική γραμμή που αυτός εκφορξεί στην παιδεία αλλά για άλλους πολιτικούς λόγους: επειδή δηλαδή αυτός ανήκει σε εκείνο το τμήμα του ΠΑΣΟΚ που αντιστέκεται στην συγκυβέρνηση με το ψευτο-ΚΚΕ. Αυτό είναι ο λόγος που ξεκίνησε αυτό το κύμα καταλήψεων στα Γ.Ε.Α. (Τεχνικά Επαγγελματικά Λύκεια) αυτή τη φο-

ση, τον παπαγαλισμό και τη βαθμολογία, τον ανταγωνισμό που προωθεί με το αντιδραστικό σύνθημα «πρώτοι στον αγώνα πρώτοι στα μαθήματα» που κι αυτό στη ζωή μένει «πρώτοι στα μαθήματα».

Αυτό το κίνημα των ΤΕΛ δεν μπορεί να εκφορξεί παρά σε μια δευτερεύουσα πλειοψηφία ανησυχίας και τις διαθέσεις των μαθητών καθώς εξυπηρετεί μόνο τα σχέδια του ψευτο-ΚΚΕ.

Δεν είναι τυχαίο που το ψευτοΚΚΕ τσάκισε το πραγματικό αίτημα των μαθητών που είναι σήμερα η παράταση του σχολικού έτους και έφερε στην επιφάνεια δευτερεύοντα αιτήματα των ΤΕΛ.

Δεν είναι τυχαίο επίσης που ενώ ο Τρίτος αναγκάστηκε να υποχωρήσει σ' αυτά τα αιτήματα το ψευτοΚΚΕ συνέχισε να τα γράφει στα σημεία του για να παρατείνει τις καταλήψεις (πάντα βέβαια μόνο των ΤΕΛ) μέχρι την πτώση του.

Την ίδια στιγμή όμως ο Τρίτος ετοιμάζει την παράταση του σχολικού έτους και την μείωση του ορίου απουσιών. Αυτό η «Κ»-ΝΕ τα έχει καταχωνιάσει και τα έχει έμμεσα αποδοχίσει. Σήμερα ένα είναι το μεγάλο ζήτημα που μπορεί να συσπει-

ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Πριν ένα περίπου μήνα ο υπουργός παιδείας, ακολουθώντας μια προσηλιή του τακτική, άφησε να διαρρεύσει στον τύπο ένα σχέδιο προεδρικού διατάγματος που αφορούσε στην αλλαγή του τρόπου βαθμολογίας στο γυμνάσιο και, πιθανόν, στα λύκεια και στην παράταση του διδακτικού έτους.

Θα πρέπει κανείς, πέρα από το να καταγγείλει τη σταθερή μεθόδευση του υπουργού να ξαναδείξει μαθητές και καθηγητές και να μην καλεί σε διάλογο ούτε τους πρώτους ούτε τους δεύτερους, θα πρέπει λοιπόν να αντιμετωπίσει πολύ προσεκτικά τα δύο αυτά ζητήματα, που αλλιώς δε φαίνονται να σχετίζονται και πολύ μεταξύ τους.

Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Πρώτα - πρώτα σ' ό,τι αφορά το ζήτημα της βαθμολογίας. Κατά τη γνώμη μας, στη σημερινή εκπαιδευτική πραγματικότητα της χώρας μας η βαθμολογία φαίνεται να παίζει έναν κυρίαρχο ρόλο. Θα λέγαμε κανείς ότι είναι η αφετηρία και το τέρμα του σχολείου. Είναι αυτοσκοπός. Το παιδί σήμερα παει στο σχολείο όχι για να μάθει, αλλά για να φέρει «καλούς» βαθμούς στο σπίτι και να ικανοποιήσει τον γονέα του, που σ' αντίθετη περίπτωση το κάνουν να περάσει ασήμητες στιγμές. Επειτα, είναι κι ένα άλλο φαινόμενο που σχετίζεται με τα παραπάνω η βαθμολογία, το κίνητρο, ημετά και αμέημο, της μονάδας και, κατά συνέπεια, η καλλιέργεια κι η διάδοση του ανταγωνισμού και του ατομικισμού. Τα παιδιά μαθαίνουν από την τριτοψη, ακόμα, ηλικία τι θα συναντήσουν στην κεραλαδική κοινωνία: τη θεωρία του «πάτα επί πατατών» «κοίτα να φας το δίπλωτό σου πριν σε φάει αυτό» και τα παρόμοια. Έτσι, η όποια πρόθεση κι αποπειρα ευγενική όμωλως εξοβελίζεται σαν ξένο σώμα από την εκπαίδευση το παιδί βλέπει το συμπληρωτικό του «χιτ» στο φύλο του και «σιμπολεμίζει», αλλά σαν κάποιον τον οποίο πρέπει αποδοχίσει να ξεπεράσει να φανει ανωτερότητα απ' αυτόν, πιο «ζυγνίζεις». Εδώ, όμως, που τα λέμε, για να περάσει μεγάλο βαθμό θα πρέπει σ' ανταποκριθεί και στις απαιτήσεις του συγκεκριμένου εκπαιδευτικού συστήματος. Ποιος είναι αυτός; Να μερικές, να διδάσκουμε Χημεία χωρίς να κανείς παραμύθια να κανείς γυμναστική μεσ' στο κρεο και τ' αργάκι να καλείσαι σ' αποδοχίσεις, στα θρησκευτικά, ότι πιστεύεις, πολύ στο θεό κι είσαι καλός χριστιανός, να είσαι υποχρεωμένος να δεις την ιστορία σαν σιράφση γεγονότων σχετουν μεταξύ τους και άλλα πολλά.

Είναι ατελείωτος ο καταλογός. Όλ' αυτά σ' ένα στόχο συντίθενται: στην άκριτη αποδοχή όσων θεωρητικών και πρακτικών (1) αντιπροσθημικών γνώσεων πλασσοποιούν, δηλαδή στην αποστήθιση και στην υπαράξια. Μ' αυτόν τον τρόπο δένονται και τα χέρια του καθηγητή, ο οποίος είναι πια τ' αχρωμέννος να παραδώσει, ότι και όπως του επιβάλλεται από τα πάνω, χωρίς πολλά περιθώρια αντίδρασης. Για το κράτος ο καθηγητής θεωρείται καλός όταν είναι υποταχτικός απέναντί του, όταν καλλιεργεί στους μαθητές του όχι το κριτικό πνεύμα, αλλά τον ελιτισμό και την αυτοπροβολή.

Αυτά τα φαινόμενα, αν σ' αποδοχίποτε αστικό κράτος απλά υπάρχουν και καλλιεργούνται, στην Ελλάδα, με μια κρατική γραφειοκρατία από τις πιο αντιδραστικές στον κόσμο, έχουν αναχθεί σ' έναν απόλυτο modus vivendi, τρόπο ζωής. Αποτέλεσός όχι μόνο το μέσος της εκπαίδευσης, αλλά και το μοναδικό σκοπό της ύπαρξής του. Τα πάντα υποτάσσονται στη βαθμολογική κλίμακα 1 - 20.

Κι εδώ είναι που τίθεται το ερώτημα. Μήπως ο Τρίτος είναι υφιαιστές και γι' αυτό προτείνει αλλαγές στη βαθμολογία; Μήπως θέλει να κάνει τη γνώση πιο κριτική, πιο ουσιαστική; Θα ήταν βαρ' απόλυτα να υποθέσει κανείς στο σχολείο να πιστεύει τις κατά καιρούς σαπουνόφορες του Υπουργού παι-

δείας. Θα τον θεωρούσε σοβαρό χωρίς να είναι. Θα θεωρούσε την αστική τάξη στη χώρα μας προοδευτική, ενώ απλά στοιχειώδεις εκσυγχρονισμός, δεν είναι αυτά να κάνει. Ποτέ μάλλον να καταφέρει να εκπαιδεύσει ένα ολοκληρωμένο, μεσαίον, στοχαστικό εκπαιδευτικό προγραμματισμό. Θα δίναμε, λοιπόν, έσοχη σ' αυτούς που δεν τ' αχίζουν.

Για να δοθεί μια καθαρή απάντηση σ' αυτό το «γιατί» θα πρέπει να συνταλοποιηθούν κάποιες ιδιότητες, προς το παρόν τουλάχιστον, ταμηνίση. Η πιο σενήρη απ' αυτές είναι η τάση για ενσωμάτωση της βασικής εννυχρόνης εκπαίδευσης. Δεν είναι δυνατό στο δημοτικό σχολείο να έχει απολοποιηθεί η βαθμολογία και στο γυμνάσιο, που θεωρείται άμεση συνέχεια και φυσική προέκτασή του δημοτικού, να παραμείνει στην παλιά της μορφή. Επειτα, δεν πρόκειται για κατάργηση της βαθμολογίας αλλά γι' απολοποίηση της, ότι να βαθμολογίες 1-4 θα λέξ' Α, αντί 5-8 Β κοκ. Τρίτο, πρέπει να πάρουμε υπόψη μας ότι μέσα στο εκπαιδείο, ας πούμε, όργανο σχεδιασμού των εκπαιδευτικών αλλαγών, στο λέξιόμοιο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, ακούγονται κάποιες «καπνο» κάποιες φιλελεύθερες φωνές, αστικές και αυτές, που όμως, βλέποντας την αθλία πραγματικότητα του κινήματος της μονάδας, πρότειναν να μειωθεί ο τόνος του ανταγωνισμού και να γίνει πιο χαμηλός. Τέτατο, ακόμη και το μέτρο αυτό, στο βαθμό που η υπολοπιθ δομή του σχολείου διατηρείται ακέραιη κι ανσχετάται μάλιστα με άλλα μέτρα, δε θα μπορούσε να είναι παρά αποσπασματικό. Ένα πιο τεχνικήμ δηλαδή. Όταν δε σιννοδείται στο αλλαγές στα βιβλία, στα μαθήματα, στον τρόπο διδασκαλίας, στη διοίκηση, τότε το ίδιο το μέτρο απονομείται στην εφαρμογή του και κινδυνεύει να καταντηρεί κούφια κενολογία.

Είναι ατελείωτος ο καταλογός. Όλ' αυτά σ' ένα στόχο συντίθενται: στην άκριτη αποδοχή όσων θεωρητικών και πρακτικών (1) αντιπροσθημικών γνώσεων πλασσοποιούν, δηλαδή στην αποστήθιση και στην υπαράξια. Μ' αυτόν τον τρόπο δένονται και τα χέρια του καθηγητή, ο οποίος είναι πια τ' αχρωμέννος να παραδώσει, ότι και όπως του επιβάλλεται από τα πάνω, χωρίς πολλά περιθώρια αντίδρασης. Για το κράτος ο καθηγητής θεωρείται καλός όταν είναι υποταχτικός απέναντί του, όταν καλλιεργεί στους μαθητές του όχι το κριτικό πνεύμα, αλλά τον ελιτισμό και την αυτοπροβολή.

Η ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Όπως πιστεύουμε ότι ο σοβαρότερος, ίσως, λόγος που ανάγκασε τον υπουργό να επέξει τη συγκεκριμένη στιγμή για να προβάλλει αυτή τη θέση είναι ότι θέλουμε χριστιανισί το χάρι για το δεύτερο μέτρο, που η επιβολή του αποτελεί καίριο κεντρικό στόχο, δηλαδή την παράταση του διδακτικού έτους. Και μάλιστα για μια παράταση που φτάνει τις 35, περίπου, ημέρες, δηλαδή το ένα πέμπτο του σημερινού διδακτικού έτους.

Πρόσθημα για την επιβολή αυτής της παράτασης ο υπουργός παρουσιάζει το ότι, όπως ισχυρίζεται, έχουμε το μικρότερο διδακτικό έτος στον κόσμο, τουλάχιστον στην Ευρώπη. Πέρα από το ότι αυτό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα (σχετικά στοιχεία δημοσιεύει καλύτερα η ΟΑΜΕ), εδώ είναι ακριβώς που αποκάλυπεται ο βαθμός αντιδραστικότητας χαρακτήρα της γραφειοκρατικής αστικής τάξης της χώρας μας κι η ανικανότητά της να προχωρήσει σε αστικές, έσοι, εκσυγχρονισμούς. Αν σε μια άλλη χώρα, ανεπτυγμένη οικονομικά, με ήθική αστική τάξη, παρουσιάζονταν κάποια στιγμή στην εκπαίδευση πρόβλημα κάλυψης της διδακτικής ύλης, η αστική τάξη της χώρας εκείνης θ' αντιδρούσε διαφορετικά. Όχι γιατί θα καταλαβαίνει το φάρσο που καθιγήθη, αλλά γιατί έτσι θα έκανε καλύτερα τη δουλειά της, θα προσπαθούσε να κάνει αλλαγές σ' άλλους τομείς, γι' μείξηση

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Κι εδώ είναι που τίθεται το ερώτημα. Μήπως ο Τρίτος είναι υφιαιστές και γι' αυτό προτείνει αλλαγές στη βαθμολογία; Μήπως θέλει να κάνει τη γνώση πιο κριτική, πιο ουσιαστική; Θα ήταν βαρ' απόλυτα να υποθέσει κανείς στο σχολείο να πιστεύει τις κατά καιρούς σαπουνόφορες του Υπουργού παι-

Ο ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΟΣ ΧΑΡΑΧΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Αλλά πάλι με διαφορετικούς στόχους. Οι Δυτικοί θέλουν μια φιλοδυτική Βόρεια και μια φιλοδυτική Νότια Κύπρο που θα συμβάλουν με κάποια μπισταρδωμένη φόρμουλα. Αυτή είναι η στρατηγική τους. Οι Ρώσοι σοσιαλδημοκράτες ανέχονται ταχτικά μια φιλοδυτική Βόρεια Κύπρο, αρκεί να εξασφαλίσουν στρατηγικά μια ροδόδοξη Νότια.

Και οι μιν και οι δε θέλουν τη διχοτόμηση, την ήπια ταχτική, τη διαπραγμάτευση με τον Ντεκάρ, την ανοχή της κατοχής.

Η ΚΥΠΡΟΣ ΔΕΙΚΝΕΙ ΠΡΩΤΗ ΤΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ

Όμως εδώ τελειώνουν οι αναλογίες με τον διπλό φαινομενικά χαρακτήρα του Νταβός. Εδώ ισχύει αποκλειστικά ο μονοσημαντικός χαρακτήρας του Νταβός, ο ρωσικός χαρακτήρας του.

Έχουμε αποδείξει πριν κτύπησε η δεύτερη Κυριακή τον κυπριακών εκλογών ως κύριο άρθρο της «Ν. Ανατολής» πως το Νταβός εννοούσε τις φιλορωσικές δυνάμεις στην Κύπρο.

Αυτό αποδείχθηκε και στην πράξη. Πρόεδρος της Κύπρου μετά την πτώση του Κυπριανού είναι ο Κληρίδης, δηλαδή η Δύση, είναι ο Βασιλείου, δηλαδή η Ρωσία.

Από τα δύο ξεπουλημένα της Κύπρου, το δυτικό το ανατολικό, νίκησε το ανατολικό.

Οι Αμερικάνοι και οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές έχουν ακόμα απαιτήσεις με το Βασιλείου, που ανέβηκε στην εξουσία κάνοντας πως είναι δικός τους χρησιμοποιώντας τη μέθοδο που πρώτος διδάξε στην περίπτωση της Ελλάδας ο Παπανδρέου.

Αυτοί γρήγορα θα καταλάβουν ότι ο Βασιλείου είναι η πρώτη κερκίδα εφαρμογής του «χαμόγελου Γκορμπατσόφ» σε παγκόσμια κλίμακα και ο υφασμάτιος τους απέναντι στο σοσιαλδημοκρατικό δόγμα δε χέζει ένα ισχυρό κτίπημα. Όμως την Κύπρο την περιμένει μια εξέλιξη τύπου Αφγανιστάν, αν ο λαός της δεν αντιληφθεί έγκαιρα τα σκοτεινά και τερατώδη σχέδια του σοσιαλφασιστικού ΑΚΕΛ και των πατρών του. Αυτός είναι που θα πληρώσει πρώτα από όλους και αργότερα οι ιμπεριαλιστές που τον χτύπησαν μην αναγνωρίζοντας το δικό του.

Το ίδιο θα πληρώσουν οι τούρκοι επελαττιστές και οι έλληνες σοβινιστές που ακόμα απορούν που προδόθηκαν από τον Παπανδρέου.

Όλοι αυτοί δε θ' αργήσουν να μάθουν ότι η Κύπρος, αν δεν αναγνωρισθεί σαν κυριαρχούμενη από το λαό της, τότε δεν προορίζεται για να ανήκει ούτε στην Τουρκία ούτε στην Ελλάδα, αλλά στην Ρωσία. Αυτό σημαίνει η γραμμή της Διεθνούς Συνδιάσκεψης.

Ο Βασιλείου άφησε να εννοηθεί καθαρά στους βιαστικούς Αμερικάνους και Αγγλούς που πάνε να κλείσουν για λογαριασμό τους το Κυπριακό, ότι δε θέλει μια ΟΗΕ λύση δεν αντιληφθεί έγκαιρα τα σκοτεινά και τερατώδη σχέδια του σοσιαλφασιστικού ΑΚΕΛ και των πατρών του. Αυτός είναι που θα πληρώσει πρώτα από όλους και αργότερα οι ιμπεριαλιστές που τον χτύπησαν μην αναγνωρίζοντας το δικό του.

Το ίδιο οι Παπανδρέου, αφενδιάζοντας τους πάντες, ζητάει τώρα αποστρατιωτικοποίηση, δηλαδή όχι ειδικά και μόνο έξω τα τούρκοι στρατεύματα εισβολής, αλλά έξω όλοι οι στρατοί, δηλαδή και ο κυπριακός στρατός και βέβαια ο ελληνικός, δηλαδή αποπλισμό του νησιού και βόρα στα νύχια των σοσιαλδημοκρατιστών.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ: Ο «ΜΗ ΠΟΛΕΜΟΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Οι αστοι αναλυτές σπάνε το κεφάλι τους να βρουν τι είναι αυτός ο μη πόλεμος. Στο τέλος είτε ισχυρίζονται πως σημαίνει ειρήνη ή τα βάζουν με τον Παπανδρέου λέγοντας πως είναι ασυνάρτητος και απεισιδανός και θέλει να κρύψει την υποχωρητικότητα του στην Τουρκία.

Ο Παπανδρέου όμως δεν είναι καθόλου ασυνάρτητος και σαν απεισιδανός είναι ιδιόρρυθμος. Δε λέει ποτέ ένα ψέμα δίχως να πει και την

αλήθεια. Το ψέμα είναι ότι το μη πόλεμος και οι αγκαλιές με τον Οζάλ σημαίνουν διάθεση για ειρήνη. Η αλήθεια είναι ότι το «μη πόλεμος» δεν είναι ειρήνη.

Ο Παπανδρέου δεν έχει καμία διάθεση για ειρήνη. Έχουμε μιλήσει τόσες φορές για το πόσο εκφράζει στα Βαλκάνια την επιθετική και διασπαστική πολιτική του σοσιαλδημοκρατισμού. Όμως τώρα χρειάζεται μια ταχτική ειρήνη με την Τουρκία, την ίδια που χρειάζεται και η Ρωσία για τους λόγους που εξηγήσαμε στην αρχή του κειμένου, αλλά και για έναν επι πλέον λόγο, που είχαμε αναφέρει στο αρχικό μας άρθρο για το Νταβός, για να εξασφαλίσει τα νύχια του από την Τουρκία μπροστά στην απόφαση του να οξύνει τις σχέσεις του με ΗΠΑ, σε όσο βαθμό θα προχωρήσει πιο ανοιχτά προς τη Μόσχα.

Δεν υπάρχει άλλωστε και διαφορετικός τρόπος για να καθουχάσει εκείνα τα τμήματα του ΠΑΣΟΚ που διαστράγγουν, λόγω ακριβώς του τούρκικου παράγοντα, να έρθουν σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ.

Αυτό το λέει ανοιχτά. Να τι είπε στη Βουλή:

«Ο διάλογος διαφέρει από την Τετάρτη 74 - 81, που είναι μια περίοδος σαφούς υποχώρησης της χώρας μας... Και βέβαια έχει διαφορά από την πολιτική του 1981 - 88. Με ποια έννοια; Ότι τότε το κλίμα ήταν πολιτική αντιπαράθεση. Αυτό φαντάζομαι είναι εκείνο που ονομάζουμε αλλαγή πορείας.»

«Όμως δεν είναι αλλαγή στρατηγικής (Η υπογράμμιση δική μας).»

Αυτό το κάνει σαφέστερο παρακάτω όπου λέει:

«Δεν μπορεί και δεν μπορεί και ο Οζάλ να περ κλείσει το θέμα μη πόλεμος, δεν υπάρχει κίνδυνος, κοιμηθείτε ησυχά. Και αυτή είναι διαφορά μεταξύ «μη πόλεμος» και «ειρήνη».

«Και συνεχίζει με τα εξής αποκαλυπτικά.

«...Το Νταβός δε μεταβαίνει σε επίπεδα την αμυντική διάταξη των ενόπλων δυνάμεων... όπως τόσους και στην ενημέρωσή μου στο Πεντάγωνο, το εξοπλιστικό πρόγραμμα προχωρεί με γοργό ρυθμό διότι δεν έχουμε εξασφαλίσει την ειρήνη. Έχουμε εξασφαλίσει μόνο την αποουνη της πολεμικής σύγκρουσης. (Οι υπογραμμισμοί δικές μας).»

Εδώ βέβαια είναι κραιγαλέα διατυπωμένη η αντίφαση που σέρνει μέσα της κάθε απάντη Η αντίφαση είναι: «προχωράμε με γοργό ρυθμό στους εξοπλισμούς ενώ έχουμε εξασφαλίσει την αποφυγή της πολεμικής σύγκρουσης».

Πιστεύουμε ότι δεν χρειάζεται παραπέρα υποστήριξη η θέση μας ότι το μη πόλεμος είναι ταχτική ειρήνη για να δυναμώσει η στρατηγική του πολέμου. Όλα κρίνονται από το που είναι παρατεταμένα τα στρατεύματα και από το πόσο εξοπλισμένα είναι τουλάχιστον σε ότι αφορά την αστική στρατιωτική αποψη. Ο Παπανδρέου είναι σαφής: «Πιο πολύς εξοπλισμός στην ίδια διάταξη».

ΟΙ ΤΡΙΓΩΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ: ΤΡΙΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Ο Παπανδρέου είπε στο λόγο του στα Γιάννενα μετά το Νταβός πως εδώ τελειώνει η τριγωνική σχέση με τις ΗΠΑ. Και εξήγησε ότι η τριγωνική σχέση ήταν να πιέζουν μέχρι τα τώρα τις ΗΠΑ για να πιέσουν την Τουρκία να μην έχουν επιθετική στάση απέναντι στην Ελλάδα.

Τώρα είπε ότι αυτή η σχέση δεν χρειάζεται στο βαθμό που έχει εγκαινιάσει η νέα πολιτική του Νταβός του «μη πόλεμος».

Αυτό έχει κάνει τους Αμερικάνους να είναι πολύ χαρούμενοι γιατί ο Παπανδρέου δεν τους ζητάει πια να τα χαλάσουν με την Τουρκία προκειμένου να τάχουν καλά με την Ελλάδα. Οπότε του λέει: «Είναι φανερό πως τώρα δεν χρειάζεται για να μας αφήσετε τις βάσεις στην Ελλάδα να σας δώσουμε εγγυήσεις

για τα συνόρα σας από τον τούρκο κίνδυνο. Μπορεί η συμφωνία για τις βάσεις να υπογραφεί πιο εύκολα.»

Και έτσι αισθάνθηκαν δικαιωμένοι όλοι εκείνοι που πιστεύουν πως το Νταβός το επέβαλαν οι Αμερικάνοι για να επανασυγκολλήσουν την Ν.Α. πτέρυγα του ΝΑΤΟ.

Νατίς όμως ο Παπανδρέου πως επιμένει πως οι ΗΠΑ πρέπει να δώσουν εγγυήσεις για την εγγύηση των συνόρων απέναντι στον τούρκο κίνδυνο. Να τι λέει στις Βρυξέλλες στους δημοσιογράφους:

«Η τριγωνική σχέση έχει εμπλακεί σε διάφορα αδιέξοδα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Αμερικανική πολιτική, γεωπολιτική μάλιστα θέλεγε κανείς, είναι τέτοια ώστε η Τουρκία να έχει μια ιδιόμορμη σημασία. Δεν μπορεί να το αγνοήσει κανείς. Και όταν μιλάμε για πιέσεις, θα πρέπει να ξερούμε ότι αυτές οι πιέσεις είναι δυνατόν σ' ένα πλαίσιο. Αλλά δεν έχω το αίσθημα ότι αυτό το τριγωνικό παιχνίδι μπορεί να αποδώσει όσο ίσως μπορούσε να είχε αποδώσει παλιότερα. Πάντως οι διαπραγματεύσεις για τις βάσεις μένουν ακριβώς εκεί που τις θέσαμε θέλω να το τονίσω αυτό. Δεν επηρεάζονται από την πορεία ΝΤΑΒΟΣ - ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ» και παρακάτω: «Εάν οι Αμερικάνοι επιθυμούν να συνεχίσουν την παρουσία τους με βάσεις στην Ελλάδα θα πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους απέναντι στο ελληνικό έθνος και τον ελληνικό λαό. Επομένως στις διαπραγματεύσεις αν θέλετε δοκιμάζουμε» (Οι υπογραμμισμοί δικές μας).

Εδώ δεν μπορούσε να γίνει σαφέστερος ένας διπλοπρόσπος. Το Νταβός είναι μη πόλεμος με την Τουρκία, δηλαδή έστω και για μια φάση δεν κινδυνεύουμε από την Τουρκία, αλλά οι Αμερικάνοι πρέπει να μας εξασφαλίσουν απέναντι στον τούρκο κίνδυνο. Δηλαδή να τα χαλάσουν με την Τουρκία ενώ εμείς θα έχουμε ομαλοποιήσει τις σχέσεις μας μαζί της. Που σημαίνει στην ουσία μέτωπο με την Τουρκία εναντίον στις ΗΠΑ που σημαίνει: Αμερικάνοι το Νταβός δεν είναι για σας. Αλλιώςτε αυτό το διαπιστώνει η πρώτη φράση της συμφωνίας του Νταβός που όπως γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο στρέφεται ενάντια στους Αμερικάνους και τις επιμβάσεις τους στα δύο στόχους.

«Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΑΟΣ»

Αυτό είναι το πραγματικό Νταβός και οι μόνοι αντιπαλοί του σήμερα μέσα στην αστική τάξη είναι οι προδομένοι σοβινιστές καθώς οι πλατείες μαζες δεν έχουν ακόμα κατανοήσει την ηθική πολιτική του Παπανδρέου και την ηθική ειρήνη του. Οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα σήμερα του Παπανδρέου. Σ' αυτούς πάτησε για να έρθει και να σταθεροποιηθεί στην εξουσία με την εξίσωση Τουρκία = ΗΠΑ. Κυρίαρχος έληξε η Τουρκία σημαίνει κύριος εχθρός οι ΗΠΑ. Έτσι κυτταχτες το στρατό, έτσι αφαιρούσε το έδαφος κάτω από τα πόδια των ευρωπαίων, έτσι τσάκισε τον Καρμανλή.

Τώρα η στρουφή του, ιδιαίτερα στο Κυπριακό, είναι λίγο επικίνδυνη. Εκεί πρέπει να κάνει την μαζική συγκάλυψη για αυτό και στην έπισκεψη του Βασιλείου φάνηκε να τα βάζει με τα τούρκοι στρατεύματα κατοχής, γι' αυτό και στη Βουλή διαρκώς στους σοβινιστές απολογιζόταν. Αυτό μιστήθηκε κι ο διχως αρχές αλλά και ανικανός να καταλάβει τη στρατηγική του Παπανδρέου Μητσοτάκης και άρχισε την πολεμική του σ' αυτό το σημείο. Τον κατηγορήσει για ενδοτισμό δίχως όμως να μπορούσε να πισώσει εξ αιτίας της δικιάς του ιστορίας και της συνολικής γραμμής της Ν.Δ. που θέλει δικτικού τύπου και ενδοτικού στο κυπριακό διάλογο.

Οχι η αστική τάξη είναι ανικανή να καταλάβει το Νταβός όσο μένει χωμένη στον αθλο και περιορισμένη ορίζοντα της ξενοδοξίας της, του θρασιδαιόλου σοβινισμού της και της ιδεολογίας του «να αρπάξουμε ότι προλάβουμε από τοίτο τον τόπο».

Οι μόνοι που μπορούν είναι η εργατική τάξη και ο λαός. Αυτοί που θέλουν πραγματική ειρήνη ανέμισα στην Ελλάδα και την Τουρκία, που δεν θέλουν κανέναν λαό σ' αδικήσουν και που δεν θ' ανεχθούν ποτέ την κατοχή, τη διχοτόμηση, η και τον αποπλισμό της Κύπρου. Αυτοί τέλος που δεν θέλουν κανέναν προεπάτη και που απεχθάνονται τόσο μια Αμερικανική όσο και μια ρωσική ειρήνη στην περιοχή.

Ο ΦΛΩΡΑΚΗΣ ΞΕΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ: ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Να τι λέει μέσα στα κονταροχτυπήματα της Βουλής όταν παίρνει το λόγο ο Φλωράκης:

«Η κυβέρνηση επέλεξε το δρόμο του διαλόγου για την αντιμετώπιση και τον αποκλεισμό του πολέμου μεταξύ των δύο χωρών. Χωρίς αμφιβολία πρόκειται για μια καίριη θετική εξέλιξη και σαν τέτοια από την πρώτη στιγμή την έκρινε το κόμμα μας» συνεχίζει όμως με κάποιες επιφύλαξεις.

«Το κύριο θέμα είναι σε ποιο διευθετ πλαίσιο εντάσσεται αυτός ο διάλογος... Τον διάλογο και την ίδρυση, στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, τα θέλουν πολλοί. Αλλά δεν τον θέλουν όλοι με το ίδιο μάτι. Για την προεξέταση ενδιαφέρονται οι φιλελληνικές δυνάμεις στην περιοχή μας και ιδιαίτερα η Ελλάδα και η Τουρκία, για να εκλείψει μια πηγή εντάσης. Αλλά ενδιαφέρον δείχνουν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ.»

Να λοιπόν που διακρίνει καθαρά ο Φλωράκης τα «δύο Νταβός» του άρθρου μας και συνεχίζει με τις αντιστοιχές «δύο τριγωνικές σχέσεις»:

«Ο Προεπάρχης είπε προ ημερών ότι η τριγωνική πολιτική ξεπύστηκε. Μένει όμως να δοίμε στην πράξη, συγκεκριμένα, προς ποιά κατεύθυνση ξεπύστησε. Αν δηλαδή ξεπύστησε προς μια πολιτική ανεπαρκή ή από μια πολιτική ακόμη μεγαλύτερο ρεαλισμό απέναντι στην Ουάσιγκτον. Αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα.» (Οι υπογραμμισμοί δικές μας).

Γιατί όμως ανησυχεί ο Φλωράκης. Δεν ξέρει σε ποιά κατεύθυνση βαδίζει ο Παπανδρέου. Και βέβαια ξέρει εκάστο φάση καλύτερα από μας ποιά είναι η πραγματική πολιτική του Παπανδρέου και ποιά είναι το Παπανδρέο Νταβός.

Με αυτή του την τοποθέτηση όμως θέλει να πετύχει δύο στόχους. Ο πρώτος είναι να μην αποκαλύψει τον πραγματικό χαρακτήρα του Παπανδρέου και τον εκθέσει σε πρόωρα χτυπήματα από τους πραγματικούς του αντιπάλους του προς το παρόν αυτός κληρονομήσει και ο δεύτερος είναι να προσφύξει το ρωσικό Νταβός από τον δικτικό κίνδυνο. Δηλαδή δεν θέλει να ξεθεωρήσουν οι φιλοδυτικές δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στην αστική τάξη γενικότερα και ζητήσουν πιο έντονα σ' απλήρωση με τη Δύση μιας και δεν υπάρχει πια «τούρκοις κίνδυνος».

Αυτό είναι το πραγματικό Νταβός και οι μόνοι αντιπαλοί του σήμερα μέσα στην αστική τάξη είναι οι προδομένοι σοβινιστές καθώς οι πλατείες μαζες δεν έχουν ακόμα κατανοήσει την ηθική πολιτική του Παπανδρέου και την ηθική ειρήνη του. Οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα σήμερα του Παπανδρέου. Σ' αυτούς πάτησε για να έρθει και να σταθεροποιηθεί στην εξουσία με την εξίσωση Τουρκία = ΗΠΑ. Κυρίαρχος έληξε η Τουρκία σημαίνει κύριος εχθρός οι ΗΠΑ. Έτσι κυτταχτες το στρατό, έτσι αφαιρούσε το έδαφος κάτω από τα πόδια των ευρωπαίων, έτσι τσάκισε τον Καρμανλή.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μεγαλειώθηκε η υποδοχή, ακριβώς για να τονώσει τον μέχρι χθες ανώτερο Βασιλικό αλλά και να δείξει την ταίρια της απόψεως και ιδεολογίας. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις και των δύο Παπανδρέου - Βασιλείου: «παράχα σημά» να επί όλων των θεμάτων, στις εκτεταμένες στις σκέψεις και στη δραστηριοποίηση μας...»

Πένηρς η συμφωνία λοιπόν και ενώ δεν γίνεται δεκτή πρωτοβουλία Κοινοβίου που ως πρώτο θα επιχειρούσε να εορτάσει το γινεσό από πέρου φιλοδυτικό σχέδιο για «επι-

ΚΥΠΡΟΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

μνητική δήλωση του Κληρίδη, έγινε πιο σαφής η παράβαση του Παπανδρέου υπέρ της εκλογής του ρωσοδόξου Βασιλείου: στις προσφατές Κυπριακές εκλογές.

Κανείς βέβαια δεν ξεχάσει τις δηλώσεις του Παπανδρέου μόλις γινεσε από το Νταβός. Συνέχεια δήλωσε ότι «όσα σ' ελήθησα με τον Οζάλ» τα είχα συμφωνήσει με τον Κερμανλή». Ήταν η βασική δήλωση που έκανε ζήμια στον Κυπριανού λέγοντας μέρη πριν τις εκλογές. Τώρα τι είπε στη Βουλή: «Στο Νταβός, με βάση συμφωνία με τον κυπριακό εξωτερικό της Κύπρου Ιακωβόφ, που εξόρισε τις απόψεις του Κυπριανού, έστω και αν ήθελε πειχί το προβλήματος.»

Δηλαδή τώρα που ο Κυπριανού έχασε τις εκλογές, μας λέει ότι την συμφωνία την είχε κάνει με τον Ιακωβόφ, που όλοι σήμερα γνωρίζουμε ότι είναι υπογράφος εξωτερικών του Βασιλείου κι από ότι φαίνεται αποτέλεσε την φιλορωσική σύμβαση με την κυβέρνηση του Κυπριανού.

Αλλά έχουμε και την καταγγελία του Κληρίδη που δήλωσε στις εκπομπές κερμανλίδες ότι ο Παπανδρέου έκανε κακή επιβίωση στις Κυπριακές εκλογές υπέρ του Βασιλείου. Αυτό έρχεται να υπαινίξει σ' όποιος πιστεύει ότι ο Παπανδρέου είναι φιλοδυτικός. Αν ο Παπανδρέου ήταν φιλοδυτικός θα παραμένει υπέρ του Κληρίδη στην δεύτερη Κυριακή στην Κύπρο και όχι υπέρ του ρωσοδόξου Βασιλείου. Αλλιώςτε δεκά χιλιάδες ψηφοί ήταν η διαφορά. Όμως το ποσό ο Παπανδρέου ήθελε και ήθελε τον Βασιλείου φάνηκε και από την υποδοχή, που του επαφίλαζε πέντε τις μέρες, που ο Βασιλείου είναι στην Αθήνα.

Ο Γκ. Γκιρμπαγιόφ τόνισε επίσης ότι η θέση υπέρ της σ' κλήσης διένου, διακρίθηκε στα πλαίσια του ΟΗΕ για επίσημη της εξωτερικής πτυχής του Κυπριακού προβλήματος, που ικεράστηκε από τον Γιοργί Βασιλείου, έχει την πλήρη κατανόηση και υποστήριξη της Μόσχας.»

Σ' αυτή ακριβώς την κατεύθυνση συμφωνούν Παπανδρέου - Βασιλείου στις θέσεις της Μόσχας που υποθέτουμε ο Βασιλείου και δεν είναι η θέση του ψέμα του ΤΑΣΣ για θέσεις του Βασιλείου που υποστηρίζει η Μόσχα.

Τώρα βέβαια ο Βασιλείου όπως τον δασκάλαμε ο Παπανδρέου, δηλαδή την ταίρια της απόψεως και ιδεολογίας. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις και των δύο Παπανδρέου - Βασιλείου: «παράχα σημά» να επί όλων των θεμάτων, στις εκτεταμένες στις σκέψεις και στη δραστηριοποίηση μας...»

Πένηρς η συμφωνία λοιπόν και ενώ δεν γίνεται δεκτή πρωτοβουλία Κοινοβίου που ως πρώτο θα επιχειρούσε να εορτάσει το γινεσό από πέρου φιλοδυτικό σχέδιο για «επι-

«17 ΝΟΕΜΒΡΗ»

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

πλατείες. Και αυτό γιατί με αυτό το κεφαλαίο βρίσκεται σήμερα σε μια ταχτική σημασία το κρατικοχρηματιστικό.

Η «17 Ν» όπως δεν έχει δικιά της πολιτική και ιδεολογική πλατφόρμα, έτσι δεν έχει και δικιά της αυτονομία στην επιλογή των στόχων της.

Τα χτυπήματα που δίνει σε τμήματα της αστικής τάξης και στον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό δεν δίνονται από την πλευρά του λαού αλλά στην υπηρεσία άλλων μεγάλων εχθρών, του κυριαρχού κρατικού χρηματιστικού κεφάλαιου και του ρωσικού σοσιαλδημοκρατισμού. Δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να ενταμιώνουν τους όρους και μια χειρότερη κατάσταση της εργατικής τάξης από τους ανερχόμενους εχθρούς της.

Αλλά και από την άλλη πλευρά να δίνουν «μάρτυρες» στην παλιά αστική τάξη και να την ηρωποιούν στα μάτια του λαού.

Η «17 Ν» καθόλου δεν στεναχωριέται για τα βάσανα των εργατών, του μόνο που κάνει είναι και κάθε φασισμός να δημαγωγεί πάνω στην φτώχεια και την εξαθλίωση.

Τι αυτό διεκδικεί και για τον εαυτό της την πολιτική έκφραση της: «ανεργία και προλεταριοποίηση, νεολαϊκά» και τη χαμηλόμισθη εργατική τάξη.»

Και αυτό γιατί μόνο η εργατική τάξη μπορεί να σταθεί μέχρι το τέλος ιμπεριαλιστικής δημοκρατίας σ' αυτή της χώρα.

ση» του Κυπριακού, επαυλαμβάνου Βασιλείου και Παπανδρέου την πρόταση Γκορμπατσόφ για διεθνή συνδιάσκεψη μέσα στα πλαίσια του ΟΗΕ. Είναι άλλωστε χαρακτηριστική η πρωτοσέλιδη Χαραυγή (ΑΚΕΛ) την Παρασκευή 4.3, που με κεντρικό τίτλο δήλωνε: «Γκενάνι Γκερσοσιμόφ: ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ» και αναφέρει το κύριο άρθρο της Χαραυγής:

ΜΟΣΧΑ, 31 ΤΑΣΣ) - Οι προγραμματικές, δηλώσεις, του νέου Προέδρου της Κύπρου Γιοργί Βασιλείου, που προδιδράζουν τους στόχους της εξωτερικής, πολιτικής, δραστηριότητας της νέας κυβέρνησης, έχουν μελετηθεί στη Μόσχα, δήλωσε σήμερα στη διάρκεια δημοσιογραφικής διάσκεψης στη σοβιετική πρωτεύουσα, ο Γκενάνι Γκερσοσιμόφ, υπόχθης του Τμήματος Πληροφοριών του υπουργείου Εξωτερικών της ΕΣΣΔ. Σύμφωνα με την προκήρυξη δήλωση η Κύπρος, θα συμβάλει στην επίθεση ενίσχυσης της διεθνούς, αναζήτησης, αποουνη της αποπλισμού στον αθλο των λαών για εθνική απελευθέρωση, είτε ο εκπροσωπός του σοβιετικού υπουργείου Εξωτερικών. Αυτοί οι στόχοι της εξωτερικής, πολιτικής της νέας κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας, πρόσθεσε, όπως εξετίθησαν από τον Πρόεδρο Γιοργί Βασιλείου, είναι σύμφωνα με τη γραμμή αρχών της ΕΣΣΔ σ' αυτή τα θέματα.»

Ο Γκ. Γκιρμπαγιόφ τόνισε επίσης ότι η θέση υπέρ της σ' κλήσης διένου, διακρίθηκε στα πλαίσια του ΟΗΕ για επίσημη της εξωτερικής πτυχής του Κυπριακού προβλήματος, που ικεράστηκε από τον Γιοργί Βασιλείου, έχει την πλήρη κατανόηση και υποστήριξη της Μόσχας.»

Σ' αυτή ακριβώς την κατεύθυνση συμφωνούν Παπανδρέου - Βασιλείου στις θέσεις της Μόσχας που υποθέτουμε ο Βασιλείου και δεν είναι η θέση του ψέμα του ΤΑΣΣ για θέσεις του Βασιλείου που υποστηρίζει η Μόσχα.

Τώρα βέβαια ο Βασιλείου όπως τον δασκάλαμε ο Παπανδρέου, δηλαδή την ταίρια της απόψεως και ιδεολογίας. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις και των δύο Παπανδρέου - Βασιλείου: «παράχα σημά» να επί όλων των θεμάτων, στις εκτεταμένες στις σκέψεις και στη δραστηριοποίηση μας...»

Πένηρς η συμφωνία λοιπόν και ενώ δεν γίνεται δεκτή πρωτοβουλία Κοινοβίου που ως πρώτο θα επιχειρούσε να εορτάσει το γινεσό από πέρου φιλοδυτικό σχέδιο για «επι-

πλατείες. Και αυτό γιατί με αυτό το κεφαλαίο βρίσκεται σήμερα σε μια ταχτική σημασία το κρατικοχρηματιστικό.

Η «17 Ν» όπως δεν έχει δικιά της πολιτική και ιδεολογική πλατφόρμα, έτσι δεν έχει και δικιά της αυτονομία στην επιλογή των στόχων της.

Τα χτυπήματα που δίνει σε τμήματα της αστικής τάξης και στον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό δεν δίνονται από την πλευρά του λαού αλλά στην υπηρεσία άλλων μεγάλων εχθρών, του κυριαρχού κρατικού χρηματιστικού κεφάλαιου και του ρωσικού σοσιαλδημοκρατισμού. Δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να ενταμιώνουν τους όρους και μια χειρότερη κατάσταση της εργατικής τάξης από τους ανερχόμενους εχθρούς της.

Αλλά και από την άλλη πλευρά να δίνουν «μάρτυρες» στην παλιά αστική τάξη και να την ηρωποιούν στα μάτια του λαού.

Η «17 Ν» καθόλου δεν στεναχωριέται για τα βάσανα των εργατών, του μόνο που κάνει είναι και κάθε φασισμός να δημαγωγεί πάνω στην φτώχεια και την εξαθλίωση.

Τι αυτό διεκδικεί και για τον εαυτό της την πολιτική έκφραση της: «ανεργία και προλεταριοποίηση, νεολαϊκά» και τη χαμηλόμισθη εργατική τάξη.»

Και αυτό γιατί μόνο η εργατική τάξη μπορεί να σταθεί μέχρι το τέλος ιμπεριαλιστικής δημοκρατίας σ' αυτή της χώρα.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς

ARMENIA - AZERBAI-DZAN

Η ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΡΩΣΙΚΟΣ ΣΩΒΙΝΙΣΜΟΣ ΟΞΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Μεγάλες αναταραχές και αιματηρά επεισόδια γίνονται τις μέρες αυτές στην Αρμενία και πολύ περισσότερο στο Αζερμπαϊτζάν. Αιτία η απαίτηση των Αρμενίων για προσάρτηση του Ναγκόρνο - Καραμπάχ, περιοχή του Αζερμπαϊτζάν με αρμενικό πληθυσμό στη μεγάλη του πλειοψηφία.

Οι εξεγέρσεις έχουν πάρει μεγάλη έκταση ιδιαίτερα στην Αρμενία.

Τα πραγματικά αίτια των αναταραχών, δεν είναι γνωστά. Γεγονός πάντως είναι ότι αυτά δεν σφραγίζονται, τουλάχιστον προς το παρόν ενάντια στην κεντρική κυβέρνηση της Ρωσίας. Οι αντιθέσεις τους είναι αντιθέσεις ανάμεσα σε δύο εθνικότητες της ΕΣΣΔ. Γεγονός ακόμη είναι ότι η Αρμενία σαν δημοκρατία «αυτονομή» είναι πιο προνομιούχα σε σχέση με το Αζερμπαϊτζάν. Η αιτία γι αυτό, που αρχίζει

να είναι η βίαιη καταστολή που έφερε και τη βίαιη αντίσταση των λαών που εδώ και 30 χρόνια από την καπιταλιστική παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ, στελεάζουν κάτω από την κυριαρχία του μεγαλορωσικού σοβινισμού.

Οι ταραχές αυτές, πέρα από τον ισχυρό περιορισμένο τοπικό χαρακτήρα τους, δείχνουν και κάτι πολύ σημαντικό. Δείχνουν για μια ακόμη φορά ότι την εξουσία στην ΕΣΣΔ δεν την έχει πια το προλεταριάτο και οι σωμαχοί του, αλλά μια αστική τάξη νέου τύπου που εφαρμόζει την πολιτική του μεγαλορωσικού σοβινισμού απέναντι στις εθνικές μειονότητες.

Έτσι ανη να επιτοχυνάτε η προσέγγιση των Εθνών αυτά απομακρύνονται περισσότερο μεταξύ τους. Στο έργο - το δικαίωμα των Εθνών για την αυτοδιάθεση τους - ο

Λένιν γράφει «ο σοσιαλισμός, οργανώνοντας την παραγωγή χωρίς ταξική καταπίεση και εξασφαλίζοντας την άνεση όλων των μελών του κράτους, μ' αυτό ακριβώς δίνει πλήρη ελευθερία επέκτασης στις συμπάθειες του πληθυσμού, και ίσα - ίσα χάρη σ'αυτό, διευκολύνει κι επιταχύνει καταπληκτικά την προσέγγιση και τη συγχώνευση των Εθνών». Και συνεχίζει παρακάτω: «...είναι κεφαλαιοκρατικό καθεστώς είναι αδύνατο να καταργηθεί η εθνική (και γενικά η πολιτική) καταπίεση. Για να υψώσουμε σ'αυτό το αποτέλεσμα, είναι απαραίτητο να καταργηθούν πρώτα οι τάξεις, δηλαδή να εφαρμοστεί ο σοσιαλισμός. Αλλά μολονότι βασίζεται στην οικονομία ο σοσιαλισμός, δεν συμπεριλαμβάνεται ολοκληρωστικά. Για να εκμηδυνιστεί η εθνική καταπίεση, μια βάση είναι αναγκαία: η σοσιαλιστική παραγωγή. Μα πάνω σε αυτή τη βάση, είναι απαραίτητο να υπάρχει ακόμη η δημοκρατική οργάνωση του κράτους, ο δημοκρατικός στρατός, κ.λπ. Αποφύγετε τη δημοκρατία σε σοσιαλισμό, το προλεταριάτο δημιουργεί τη δυνατότητα μιας πλήρους κατάργησης της εθνικής καταπίεσης. Αυτή η δυνατότητα θα γίνει πραγματικότητα μονάχα όταν η δημοκρατία θα έχει ολόκληρα πραγματοποιηθεί σε όλα τα επίπεδα, χωρίς να λησμονήσουμε τον καθορισμό των αναγκών του κράτους σύμφωνα με τις «συμπάθειες» του πληθυσμού, χωρίς να παραμελήσουμε την απόλυτη ελευθερία αποχωρισμού. Πάνω σε αυτή τη βάση θα δημιουργηθεί και θα συνεχιστεί πρακτικά η απόλυτη ελευθερία των παραμικρότερων εθνικών προσφύγων, της παραμικρότερης εθνικής πρόκλησης, η προσέγγιση και η συγχώνευση των Εθνών θα επιταχυνθεί και θα ολοκληρωθούν με τον οριστικό θάνατο του κράτους. Να η θεωρία του Μαρξισμού...» Αυτή είναι η πολιτική που ακολούθησε το Κ.Κ.Σ.Ε. όταν ηγέτες του ήταν ο Λένιν και ο Στάλιν. Τότε τα προβλήματα αυτά είτε δεν υπήρχαν είτε δεν προκαλούσαν ανταγωνιστικές αντιθέσεις. Όλες οι εθνότητες δούλευαν μαζί για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Τον ίδιο τον Γκορμπατσώφ να απευθύνει έκκληση για ηρεμία και να υποσχεθεί σε επιτροπές αρμενίων ότι το θέμα τους θα εξεταστεί σε μια επόμενη σύνοδο της Κεντρικής Επιτροπής του «Κ»Κ.Σ.Ε.

Τώρα οι Γκορμπατσώφικοί μεγαλορωσοί σοβινιστές μετά τους προκατόχους τους Χρουστώφ και Μπρέζνιεφ πάνε να ριζούν στον Στάλιν την εθνοτική τους δική τους καταπιεστική και διασπαστική μέθοδο ενάντια στις εθνότητες της ΕΣΣΔ.

Όμως η ιστορική πρακτική και η πείρα των λαών δεν θυμάται ούτε ένα εκατομμύριο διαδοχικές στην Αρμενία ούτε σφαγές αρμενίων μεγάλης κλίμακας στο Αζερμπαϊτζάν. Τα ψέμματα είχαν κοντά ποδάρια.

Τώρα οι Γκορμπατσώφικοί μεγαλορωσοί σοβινιστές μετά τους προκατόχους τους Χρουστώφ και Μπρέζνιεφ πάνε να ριζούν στον Στάλιν την εθνοτική τους δική τους καταπιεστική και διασπαστική μέθοδο ενάντια στις εθνότητες της ΕΣΣΔ.

Όμως η ιστορική πρακτική και η πείρα των λαών δεν θυμάται ούτε ένα εκατομμύριο διαδοχικές στην Αρμενία ούτε σφαγές αρμενίων μεγάλης κλίμακας στο Αζερμπαϊτζάν. Τα ψέμματα είχαν κοντά ποδάρια.

Ο ΠΑΝΑΜΑΣ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ

Πέρασαν μόλις δύο εβδομάδες από σχετικό προηγούμενο άρθρο μας του φύλλου αρ. 62 της «ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ» και να που τα γεγονότα επιβεβαιώνουν τους ισχυρισμούς μας. Από τη σύγκρουση ανάμεσα στον πρόεδρο του Παναμά Ντελβάλ, που εκτελούσε τις οδηγίες της Αμερικάνικης Υπερδύναμης, και στον μισητό στρατηγό Νοριέγκα, επικράτησε ο τελευταίος χάρις στη στρατιωτικοφασιστική και βρώμικη εξουσία που εξασκεί με τη μη αντιπροσωπευτική Βουλή στη χώρα του. Ο Πρόεδρος Ντελβάλ απομακρύνθηκε, και ο Νοριέγκα έμεινε αλωνίζοντας σε μια Κυβέρνηση, που, και πριν, ουσιαστικά, ήταν του χεριού του. Ο Λαός της χώρας του τον μισεί, ο τύπος όλων του κόσμου τον κατηγορεί για αισχρότατες πράξεις και για να κερδίσει την υποστήριξη μιας έστω και μικρής μερίδας του πληθυσμού βγάλετε λόγους σε διάφορες πωλεις, ανεμίζοντας την σημαία ενός καλτικού πατριωτισμού και φανατισμού τους ακροατές με στεία εθνικιστικά συνθήματα.

Ο Νοριέγκα εμφανίζεται τώρα σαν ο υπέρμαχος τάχα της απομάκρυνσης των αμερικάνικων βάσεων από τη χώρα, και μιας δθνης ανεξαρτησίας. Η απάντηση των ΗΠΑ, όμως, αναγκάζει τον Νοριέγκα να δείξει τον αληθινό του πρόσωπο.

Οι ΗΠΑ κηρύσσουν οικονομικό πόλεμο στον Παναμά. Σταμάτησαν τη πληρωμή 6,5 εκατομμυρίων δολαρίων, που οφείλουν για την εκμετάλλευση επιχειρήσεων στη Διούρα του Παναμά. Απαγόρευαν την εξαγωγή στον Παναμά 50 εκατομμυρίων δολαρίων, που βρίσκονται σήμερα σε τέσσερις τράπεζες της Νέας Υόρκης.

Αυτές οι κυρώσεις και η αμετάκλητη απόφαση του Αμερικάνικου Κογκρέσου να συνεχίσει, μέχρι την οριστική απομάκρυνση του Νοριέγκα, την οικονομική εξουθένωση του Παναμά, έχουν φέρει τη χώρα στα πρόθυρα της οικονομικής κατάρρευσης. Οι απειλές του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν σταμάτησαν στον οικονομικό τομέα. Την προπερασμένη Παρασκευή, με τη συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή της Διούρας, άρχισαν αμερικάνικα στρατιωτικά γυμνάσια που, παρ' όλη την δήλωση της Ουάσινγκτον ότι είναι τα καθιερωμένα ετήσια γυμνάσια, μιλούν έντονα απειλή στρατιωτικής επέμβασης στη χώρα.

Ο λαός του Παναμά, εν τω μεταξύ, ξεχύνεται στους δρόμους και διαδηλώνει εναντίον του καθεστώτος του Νοριέγκα. Αυτός διατάζει την επίθεση της αστυνομίας, προκαλώντας επεισόδια με ξυλοδαρμούς και αρκετούς τραυματισμούς. Μπροστά σ' αυτό το χάος, ο Νοριέγκα καταφεύγει τελικά για βοήθεια

στους νέους του φίλους, στα τσιράκια του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Ενώ ο Κάστρο είχε ήδη εκφράσει την υποστήριξη στον Νοριέγκα, είναι τώρα η σειρά του ήδη γνωστού μας για παρόμοια συμπεριφορά Καντάφι. Πράγματι ο Νοριέγκα ζητάει την βοήθεια της Λιβύης μετά από προσωπική επαφή του με τον συνταγματάρχη Καντάφι.

Το μέλλον του Παναμά κι όλης της περιοχής διαγράφεται μαύρο αν η ρώσικη και αμερικάνικη υπερδύναμη αρχίσουν να παίζουν και εδώ το ίδιο προκλητικό και ύπουλο παιχνίδι, που παίζουν και στη Μέση Ανατολή. Φυσικά ο Καντάφι πατώντας πάνω στη γραμμή αγκαλιώματος του Νοριέγκα απ' τον σοσιαλϊμπεριαλισμό ανταποκρίνεται θετικά. Ο σοσιαλϊμπεριαλισμός εμπλουτίζει την συλλογή του σε «μαργαριτάρια». Ο Κάστρο, ο Άσαντ, ο Καντάφι, και τώρα, ο Νοριέγκα.

Είναι απαράδεκτο η τύχη τόσων αδικοχημένων και ποινμένων λαών να κρέμαται στα χέρια τέτοιων παλιανθρώπων που ποτέ είναι τσιράκι της μιας και ποτέ της άλλης υπερδύναμης και ακόμα πιο απαράδεκτο είναι αυτές οι υπερδύναμεις, είτε η αμερικάνικη είτε η ρώσικη, να επεμβαίνουν τόσο ξεδιάντροπα στις τύχες των λαών.

Οι λαοί όλου του κόσμου, οι προοδευτικοί και αριστεροί άνθρωποι και πιο πολύ απ' όλους οι κομμουνιστές οφείλουν να καταδικάσουν και να καταγγείλουν απερίφραστα την πολιτική των «μπούκοτς» και των οικονομικών πιέσεων από μια μεγάλη δύναμη απέναντι σε μια άλλη χώρα, που μιστιέται απ' τη φτώχεια και τη μιζέρια, που αυτή η μεγάλη δύναμη χάλκεψε για τον λαό της χώρας αυτής. Τέτοια «μπούκοτς» είναι μαύρα και αντιδραστικά, όπως είδισαν και περισσότερο ακόμα είναι το αγκάλισμα και η πολιτική υποστήριξη σε παλιανθρώπους δικτάτορες από μια άλλη μεγάλη δύναμη, που θέλει να τους προσεταιριστεί και μέσω αυτών να εισαγάγει με πραξικοπηματισμό στη χώρα, την οποία καταδυναστεύει, στη σφαίρα της δικής της οικονομικής και πολιτικής επιρροής.

Οι λαοί και μόνο οι λαοί έχουν το δικαίωμα και κανείς άλλος παλιός νέος προστάτης να αποφασίζουν για τις δικές τους τύχες και την πορεία των χωρών τους. Και ο λαός του Παναμά, τόσο με την αντίθεση του απέναντι στην αμερικάνικη υπερδύναμη, όσο και απέναντι στον ρωσο - χαιδεμένο Νοριέγκα, δείχνει ότι βρίσκει στον σωστό δρόμο και έχει ξεκαθαρίσει στο μυαλό του ποιο είναι ο εχθρός του, είτε ενδύονται τη μάσκα του εκβιαστή είτε του ψεύτικου φίλου, του ύπουλου εχθρού του.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 4

την παραγωγικότητα, όπως λέμε, της εκπαίδευσης μιά από οργανωτικές αλλαγές, εισαγωγή νέων τρόπων διδασκαλίας, αλλαγή μεθόδων και βιβλίων κ.λπ. Εδώ συμβαίνει το τελικό αντίθετο: οι νέες αναγκές καλύπτονται με άμεση παράταση του εργασιού χρόνου και όχι με αλλαγές στην παραγωγική δομή. Ίσως ηχει περιεργα που μιλάμε με οικονομικούς όρους, αλλά οι συσχετισμοί είναι απόλυτα υπαρκτοί και είναι αναγκαίο να τους φανερώνουμε. Όπως στο εργοστάσιο ο εργοδότης, ιδιώτης ή κράτος αδιάφορο, τενει να μεγαλώσει τον πραγματικό χρόνο εργασίας με διάφορους τρόπους, έτσι κι εδώ το κράτος επιδιώκει τη μεγαλύτερη δυνατή απόδοση, με το μικρότερο δυνατό κόστος. Μόνο που εδώ, αντίθεση με το εργοστάσιο όπου η υπερωρία πληρώνεται, το κράτος, ο πιο συγγενής εργοδότης, θέλει να του απολέψει παραπάνω χωρίς να πληρώσει δραχμή!

Πρόκειται για μια από τις πιο στενικές μορφές εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, που εδώ είναι πνευματική. Το υπουργείο παιδείας ποτέ δε θεωρησε τον καθηγητή εργαζόμενο· αυτό δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους να ξεκοιράζεται όταν πηγαίνει σπίτι του! πρέπει να έχει κι ένα κατεβαστο γραφείο να τον ακολουθούν από πίσω, παρ' από την προετοιμασία για το μάθημα της επόμενης μέρας. Γιατί να έχει παραπάνω διακοπές από τους άλλους εργαζόμενους; Το ίδιο το λαϊκό κίνημα της «Αιρλιανής». Να τους τις κόψουμε! Και άλλα παρόμοια. Και το παιδί. Μα αυτό ακριβώς σκεφτόμαστε, λέει ο υπουργός. Το κάνουμε αυτό για να μαθαίνει περισσότερο. Εδώ είναι ο δεύτερος λόγος επιβολής του μέτρου αυτού. Οι γνώσεις, κατά το υπουργείο, μετριούνται με την ποσότητα και όχι με την ποιότητα. Δεν του φτάνει που τον βομβαρδίζουμε τον νου-

λαίον καθημερινά το μυαλό με αντιεπιστημονικές γνώσεις και πρακτικές, πρέπει να του πεσοκόμουμε και τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο που του έχει απομείνει, πρέπει να του κουκουρεψούμε τις διακοπές του, πρέπει να τον κανουμε να βλέπει τους επιλάτες του σχολείου κάθε βράδι στον ύπνο του. Εδώ έχουμε να κάνουμε όχι με καλύτερη και πιο ολοκληρωμένη πρόσβαση στη γνώση, αλλά με πραγματικό ταξικό φραγμό στη γνώση, στην αληθινή κι επιστημονική γνώση, με μια εντατικοποίηση που θα τενίσει ν' αφαιρέσει και την τελευταία ικμάδα της ζωντανίας των παιδιών μας.

Για όλους αυτούς τους λόγους έχουμε είμαστε διαμετρικά αντίθετοι με την παράταση του σχολικού έτους, έστω και κατά μια μερα. Σέρουμε ότι ο Τρίτος επέλεξε αυτή τη στιγμή και για να γλιτώσει από τα συντριπτικά χτυπήματα που του έχει καταφέρει αυτή τη χρονιά το ψευτοΚΚΕ και οι συνδοιοφόροι του με τις διασπαστικές τριήμερες τους. Όμως κι εδώ λάθωνε, γιατί αυτοί άρπαξαν την ευκαιρία και τον χτύπησαν εκεί που δεν το περίμενε: στη βαθμολογία. Θαιμάστε κομμουνιστές! Εμφανίζονται «βασιλικότεροι του βασιλέως», παρουσιάζοντας την απλοποίηση της βαθμολογίας σαν «ποσβάθμιση της μόρφωσης», αγνοώντας θεληματικά συγκεκριμένα αποτελέσματα που έχει επιφέρει αυτό το καθεστώς. Και το σοβαρότερο από τα δύο ζητήματα, την παράταση του διδακτικού έτους, δε λένε τίποτα, ακριβώς γιατί μ' αυτό μπορεί να ξεσηκωθούν οι καθηγητές, και τότε άντε να τους ελέγξει...

Έτσι, η συζήτηση γι' αυτά τα θέματα έκανε κι ένα καλό: έριξε προσώπεια και μάσκες κι άφησε να βγουν στο φως όλες οι αντιδραστικές θεωρίες και μεθοδεύσεις, τόσο του υπουργείου όσο και του ψευτοΚΚΕ.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

αποκτήσει άνθρωποι από άλλους τόπους. Αυτές οι γνώσεις είναι απαραίτητες για την άμεση εμπειρία ανθρώπων που είχαν ζήσει προηγουμένα, ή της άμεσης εμπειρίας του άλλου. Αν στη διάρκεια της άμεσης εμπειρίας των προγόνων ή των συγχρόνων μας, οι γνώσεις αυτές ανταποκρίνονταν στην προϋπόθεση που ανέφερε ο Λένιν, αν δηλαδή ήταν αποτέλεσμα μιας επιστημονικής αφαίρεσης, αν ήταν επιστημονική αναγκάσως φαινόμενων που υπήρχαν αντικειμενικά, τότε αυτές οι γνώσεις είναι ασφαλείς, στην αντίθετη όμως περίπτωση, δεν είναι. Γι' αυτό, οι γνώσεις των ανθρώπων αποτελούνται από δύο μέρη: από τα δεδομένα της άμεσης εμπειρίας και από τα δεδομένα της έμμεσης εμπειρίας. Ωστόσο, κάτι που για μένα είναι έμμεση εμπειρία, για τους άλλους παραμένει άμεση εμπειρία. Έτσι, όταν μιλούμε για γνώσεις στο σύνολό τους, μπορούμε να πούμε πως καμιά γνώση δεν μπορεί να είναι αποκομμένη από την άμεση εμπειρία.

Η πράξη όλων των γνώσεων βρίσκεται στα αισθήματα που δέχονται τα αισθητήρια όργανα του ανθρώπου από τον εξωτερικό κόσμο που υπάρχει αντικειμενικά· όποιος αρνείται το ισθητό, όποιος αρνείται την άμεση εμπειρία, όποιος αρνείται την προσωπική συμμετοχή στην πράξη που μεταβάλλει την πραγματικότητα, αυτός δεν είναι ματεριαλιστής. Γι' αυτό το λόγο είναι τόσο γελοίοι οι «παντογνώστες». Οι Κινέζοι έχουν μια παλιά παροιμία: «Αν δεν μπει μέσα στη φωλιά του τίγρη, δεν μπορεί να του πάρει το τσιγάρο του». Αυτή η παροιμία ισχύει και για τη θεωρία της γνώσης. Είναι ακατανόητη η γνώση χωριστά από την πράξη.

πραγματικότητα — κίνηση της γνώσης σύμφωνα με τη γραμμή μιας βαθμιαίας εμφάνισης — θα δώσουμε ακόμα μερικά συγκεκριμένα παραδείγματα.

Στην αρχική περίοδο της πράξης του, στην περίοδο δηλαδή της καταστροφής των μηχανών και του αυθόρμητου αγώνα, το προλεταριάτο βρισκόταν ακόμα στη βαθμίδα της αισθητηριακής γνώσης όσον αφορά τη γνώση της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας, και ήξερε μόνο τις μεμονωμένες όψεις της και την εξωτερική σχέση των διαφόρων φαινομένων της κεφαλαιοκρατίας. Εκείνη την εποχή, το προλεταριάτο δεν ήταν ακόμα τίποτ' άλλο απ' αυτό που ονομάζουμε «μια ιδιαίτερη τάξη». Μα όταν άρχισε η δεύτερη περίοδος της δράσης του προλεταριάτου, η περίοδος της συνείδησης και οργανωμένης οικονομικής και πολιτικής πάλης, όταν η πολέμορφη εμπειρία, που βγήκε από την πράξη και που την απόκτησε στη διάρκεια μιας παρατεταμένης πάλης, απόκτησε την επιστημονική της γενίκεση από τον Μαρξ και τον Ένγκελς, κι όταν γεννήθηκε η μαρξιστική θεωρία που χρησιμοποιήθηκε για να διαφωτίσει το προλεταριάτο και που διδάσκει στο προλεταριάτο πώς να κατανοήσει την ουσία της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας, πώς να κατανοήσει τις σχέσεις της εκμετάλλευσης, που δημιουργήθηκαν ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις, και πώς να κατανοήσει την ιστορική αποστολή του προλεταριάτου, τότε το προλεταριάτο έγινε μια «τάξη καθαυτή».

Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε και ο κινέζικος λαός στη γνώση του ιμπεριαλισμού. Η πρώτη βαθμίδα ήταν η βαθμίδα της αισθητηριακής, της επιφανειακής γνώσης, η γνώση του αγώνα εναντίον των Ξένων γενικά, στην εποχή των Τάιπινγκ, των Μπόδερς και άλλων. Μόνο η δεύτερη βαθμίδα ήταν η βαθμίδα της έλ-

λογης γνώσης, όταν ο κινέζικος λαός διέκρινε τις διάφορες εσωτερικές και εξωτερικές αντιφάσεις του ιμπεριαλισμού, όταν διέκρινε την ουσία της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης των πλατειών λαϊκών μαζών της Κίνας από τον ιμπεριαλισμό, που είχε συμμαχήσει με την μεταπρατική αστική κινέζικη τάξη και με την τάξη των φεουδαρχών και των μεγάλων γαιοκτημόνων: μα αυτή η γνώση άρχισε μόνο με την περίοδο του «κινήματος της 4ης Μάη», στα 1919.

Γ. Β. Ι. Λένιν - «Επίμβαση του έργου του Ένγκελς. Η επιστήμη της λογικής», στα Φιλοσοφικά τετράδια. Μόσχα 1947, σελ. 185.

2 Βλέπε Κ. Μάρξ και Φρ. Ένγκελς - «Θεωρίες στον Φόιερμαχ», Φιλοσοφικές μελέτες. Β. Ι. Λένιν: Μαρξισμός και εμπειροκριτικισμός.

3 Το μυθιστόρημα των τριών βασιλέων (Γανγκου - Γενκ) ιστορικό κινέζικο μυθιστόρημα της περιόδου της πάλης των τριών αυτοκρατοριών, του Ουέι του Ου και του Σου (3ος αι. μ.Χ.).

4 Αίσθημα (sensation).

5 Β. Ι. Λένιν - «Εξέταση του έργου του Ένγκελς: Η επιστήμη της λογικής», στα Φιλοσοφικά τετράδια.

6 Στοιβά: εκείνος που είχε τον πρώτο επιστημονικό βαθμό στην αρχαία Κίνα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»

Εξάμηνη συνδρομή εσωτερικού 350 δραχ.
 Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 700 δραχ.
 Ετήσια συνδρομή εξωτερικού 6 Ευρ.